

Adventes Vēstis

2019
APRĪLIS
#279

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU LATVIJAS
DRAUDŽU SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**Sveiciniet
cits citu!**

**Augšāmcēlušies
ar Kristu**

**SIMBOLI BĪBELES
PRAVIETOJUMOS**

Jauniešiem:
**Sekojo Dieva
aicinājumam**

Bērniem:
Putni Bībelē

Pusaudžiem:
**Pulkstenis,
kas sita 13**

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Sveiciniet cits citu!
- 09** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Ko Jēzus sacīja laupītājam pie krusta?
- 10** TĒMA
Augšāmcēlušies ar Kristu
- 17** PA BĪBELES LAPPUSĒM
**Atklāsmes grāmata.
Apokalipses kopsavilkums 4. daļa**
- 18** Simboli Bībeles
praviņojumos
- 20** VESELĪBA
Pavasara nogurums
- 21** LIECĪBA
Viņu redzot, sirds tam iežēlojās
- 22** JAUNIEŠI
Sekojojot Dieva aicinājumam
- 24** PUSAUDŽI
Pulkstenis, kas sīta 13
- 26** BĒRNI
Putni Bībelē

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Ance MOŽEIKO, Andris PEŠELIS,

Edija SUBATOVIČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

Sveicināti, mīlie lasītāji!

“.. ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu sludināšana un arī veltīga jūsu ticība.” (1. Kor. 15:14)

2017. gadā kāds BBC vietējais radio veica kristiešu telefonaptauju par dažādiem ticības jautājumiem. Cita starpā tika konstatēts, ka ceturtā daļa no aptaujātajiem, kuri atzīst sevi par kristiešiem, netic, ka Kristus ir augšāmcēlies. Izlasot šādu ziņu, pirmā reakcija ir dabisks sašutums – kā tas vispār iespējams?! Taču tad nāk nākamā doma: kā ir ar mani? Vai es ticu? Un kā šī ticība parādās manā dzīvē? Vai tā varētu būt veltīga? Vai tiešām no sirds ticu, ka Kristus ir miris par maniem grēkiem, ka Viņš ir augšāmcēlies un ka Viņš tiešām atnāks man pakal? Vai Dievs ir realitāte manā dzīvē, vai Viņš mani pazīst?

Domājot par augšāmcelšanos, prātā nāk arī Pāvila vārdi “Ja nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies...” (Kol. 3:1) Tieši tie kļūva par ierosmi Tēmas rakstam, kurā piedāvājam jums 9 augšāmcelšanās stāstus (daļu no tiem pastāstīja 3 pāri dvīņi).

Aktuālais jautājums ieskatās piektdienas notikumā pie krusta – vai laupītājs todien nonāca paradīzē? Vārds mācītājam šoreiz aplūko sasveicināšanās patieso nozīmi, bet Veselības sadaļa palīdz tikt galā ar pavasara nogurumu.

Šajā numurā atradīsiet turpinājumu Atklāsmes grāmatas izpētei, kā arī pielikumu par Bībelē sastopamajiem simboliem. Kā allaž ir sagatavoti aizraujoši stāsti jauniešiem, pusaudžiem un bērniem.

Paldies, ka esat kopā ar mums arī šajā mēnesī!

“Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai, tāpat kā Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē. Jo, ja mēs Viņam esam kļuvuši līdzīgi nāvē, mēs būsīm tādi arī augšāmcelšanās.” (Rom. 6:4,5)

Anitra Roze,
galvenā redaktore

Tikai pirms dažām dienām, kad Jēzus iejāja Jeruzalemē uz ēzeliša, cilvēku pūli Viņu sveica kā Mesiju, ar palmu zariem rokās saucot **“Ozianna Dāvida dēlam, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā! Ozianna visaugstākās debesīs!”** (Mateja 21:9) Viņa mācekļi izjuta lielu prieku un gandarījumu gan par cilvēku atzinību, gan privilēģiju būt kopā ar Jēzu.

Bet tikai dažas dienas vēlāk turpat Jeruzalemē satrakots pūlis, pieprasot Viņam nāvēssodu, kļiedza: “Sit viņu krustā! Sit viņu krustā!” Domājams, tur bija ne mazums cilvēku, kuri piedalījās abos šajos notikumos. Grūti aptvert, kā tas iespējams? Mācekļi, bailu un neziņas pārņemti, vēroja notiekošo no attāluma un jutās pilnīgi satrikti. Slavas dziesmu vietā tagad skanēja lāsti un nirdzīgi izsaučieni, palmu zaru vietā – splāvienī, sitieni un pazemojumi. Bet Jēzus nežēlojās un, šķiet, nedomāja par Sevi

un Savām ciešanām. No Viņa lūpām atskanēja līdzjūtības vārdi smējējiem un mocītājiem: **“Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.”** (Lūkas 23:34)

“Ja tie būtu zinājuši, ka nodod mokām To, kurš atnācis glābt grēcīgo cilvēci no mūžīgās bojāejas, tos pārņemtu šausmas un nožēla. Kristus lūgšana par Saviem ienaidniekiem ietvēra visu pasauli. Tā ietvēra ikvienu grēcinieku, kas dzīvoja vai vēl dzīvos, no paša pasaules sākuma līdz laika beigām. Visi ir vainīgi Dieva Dēla krustā sišanā, un visiem tiek brīvi piedāvāta piedošana. “Visi, kas tic uz Viņu”, var iegūt mieru ar Dievu un iemantot mūžīgu dzīvību.” (Laikmetu ilgas, 551. lpp.)

Tas ir satriecoši! Es esmu līdzvainīgs Kristus nāvē, lai arī nekad neesmu saucis: “Sit Viņu krustā!” Bet tikpat satriecoša ir Dieva mīlestība, laipnība un žēlastība, kas ikvienu savus grēkus atzīstošu un nožēlojušu grēcinieku apbalvo ar mūžīgu dzīvību.

Lai Dievs mūs atbrīvo no visas paštaisnības, augstprātības, iedomības un lepnības! Mums vienkārši nav ar ko lepoties, jo par visu, kas bijis labs pagātnē vai sagaida mūs nākotnē, ir jāpateicas vienīgi Kristum!

Un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai. (Ebrejiem 12:2)

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu savienības
prezidents

SKAISTA TIKŠANĀS ALŪKSNĒ

Cienījamie žurnāla lasītāji, nevaru nepastāstīt par kādu brīnišķīgu dienu – skaisto Ceļa meklētāju tikšanos Alūksnē, kuru bija noorganizējuši CM kluba “Dieva pēdās” direktore Marita Zelča un viņas dzīvesbiedrs Aldis Zelčs. Tas bija 9. februāris, kad pie Alūksnes Ceļa meklētājiem ieradās mīļi viesi – Valkas Ceļa meklētāji kopā ar sava kluba direktores Solvitas Mezītes kuplo ģimenīti.

Šajā dievkalpojumā pēc lūgšanām un kopējām dziesmām kancelē kāpa viesis no Rīgas, mūsu pašu Alūksnes draudzes loceklis, veselīga uztura veikalu ķēdes “Dabas stacija” direktors Valdis Zelčs. Nojautām, ka svētruna būs par veselību šajā slimajā pasaulē. No stāstītā uzzinājām, ka Dievs mūs, cilvēkus, radīja veselus un ielika dzīvot Ēdenes dārzā, cilvēki tika radīti priekam un mīlestībai; radīti, lai mīlētu un būtu mīlēti. Viens no labas veselības priekšnosacījumiem ir veselīgs uzturs. Dieva sākotnējā plānā nav bijis paredzēts lietot dzīvnieku izcelsmes pārtiku, dodot priekšroku augu izcelsmes uzturam. Laika gaitā cilvēki ir attālinājušies no Dieva plāna, tāpēc mūsdienās ir redzama pilna pasaule ar slimiem cilvēkiem.

Par sirdi un tās funkcijām stāstīja fizioterapeits Mikus Mezītis no Valkas draudzes. Lai asinis plūstu pa asinsvadiem, vissvarīgākais orgāns ir sirds. Sirds ir muskuļots orgāns, krietnas dūres lielumā, kas sūknē asinis, gan apgādājot šūnas ar skābekli, gan aiznesot izlietoto ogļskābo gāzi no šūnām. Mikus kā uzskates līdzekli bija paņēmis līdzī

sirds un asinsvadu eksponātus, kuros var ielūkoties šķersgriezumā. Katrs bērns dievkalpojumā to varēja tuvāk aplūkot. Dievs mums ir devis ķermeni, bet kā mēs to izmantojam? Ir teikts, ja vien mēs ļausim – Dievs Savus likumus ieliks mūsu ķermenī un izņems “akmens sirdi”.

Pēc īsa starpbrīža visi mīļi tika aicināti uz dievnama otro stāvu. Te visus gaidīja bagātīgi saklāts pusdienu galds. Pēc pusdienām Marita Zelča bija noorganizējusi vairākas ekskursijas. Viena no tām bija iepazīšanās ar Bībeles muzeju, kas vien vēlējās varēja uzkāpt luterāņu baznīcas tornī un no turienes apbrīnot skaisto, sniegotu Alūksnes un apkārtnes panorāmu, bet pēcpusdienā bērni tika aizvesti uz Ernsta Gлика Alūksnes valsts ģimnāzijas slidotavu. Ko te piebilst? Šajā dienā no noklausītās teorijas par veselīga uztura lietošanu un fiziskām aktivitātēm viss dzirdētais tūlīt tika izmantots praksē! Paldies Alūksnes kluba un Valkas kluba direktorēm – Maritai Zelčai un Solvitai Mezītei!

Anna Jaunzeme Alūksnē

PASĀKUMI VALKĀ

Valkas draudzi pārsvarā veido ģimenes ar bērniem. Draudzes locekļi gan uzņem ciemiņus, gan arī paši dodas ciemos. 26. janvārī Melngalvju ģimene no Siguldas valcēniešus priecēja ar muzikāliem sniegumiem, kā arī savu stāstījumu par redzēto Izraēlā un Jordānijā. Jaukas fotogrāfijas un Māra pamatīgais stāstījums par savas ģimenes piedzīvojumiem kaut uz brīdi mums ļāva redzēt Jēzus dzīves vietas uz šīs zemes. Bija sajūta, ka paši esam to visu izbaudījuši! Pēc kopīgas maltītes Māris stāstīja CM par to, kā novērot laikapstākļus, pusaudzī paši veidoja savu termometru. PM Rasas vadībā darbojās ar krāsainām smiltīm, veidojot lieliskas gleznas.

9. februārī, par spīti dziļajiem sniegiem, mērojām ceļu uz Alūksni, kur mūs laipni sagaidīja Zelču ģimene, kā arī citi alūksnieši. Skanot dziesmām ģitāras pavadījumā, klausoties Valda un Mikus stāstījumā par veselības pamatprincipiem, klātesošie (lielākoties pusaudzī) varēja aizdomāties par savu veselību. Ar īpašu aizrautību un savīļojumu visi ekrānā dažādos video vēroja

dzīvespriecīgo, bet bez rokām un kājām esošo cilvēku Niku Vujičiču. Kad gribas sūkstīties par dzīvi, internetā iespējams atrast šos video un skatīties, lai slavētu Dievu par to, kas mums ir. Bet ar to viss nebeidzās - pēc kopīgām un veselīgām pusdienām devāmies uz Bībeles muzeju, kur mūsu skatam pavērsās dažnedažādas Bībeles daudzās valodās. Pēc tam

vairāk nekā 100 pakāpienu mūs veda Alūksnes luterāņu baznīcas tornī, lai apskatītu nemaz ne tik mazo pilsētu. Visi slidotgribētāji varēja izbaudīt skolas laukuma slidotavu, daži šļūca no kalna, izbaudot ziemas priekus. Paldies Dievam par sadraudzību, iegūtajiem iespaidiem un zināšanām!

Vija Mezīte

Svētdien, 28. aprīlī, no plkst. 11:00 līdz 16:00 Rīgā,
Baznīcas ielā 12a notiks LDS Lūgšanu nodaļas
rīkota sanāksme

Lai lūgšana ir tavas dzīves stūre

Iedvesmojošas liecības

Sirsnīgas lūgšanas

Idejas lūgšanu kalpošanai draudzēs

Pieteikšanās līdz 21. aprīlim:

- zvanot Lienei 29760033 vai
- aizpildot pieteikuma anketu internetā
<https://ej.uz/SDALugsSan>

Tuvāka informācija www.adventisti.lv

“Raizes un satraukumi katru dienu stājas ceļā jauniem un veciem un, kas ikdienas grūtībās grib dzīvot pacietīgi, mīloši un līksmi, tiem vajag lūgt.”

/E. G. Vaita “Debesu vietās”, 41. lpp./

GAIDĀMIE NOTIKUMI:

1. maijā no 10.00 līdz 13.00
Baznīcas ielā 12a notiks Rīgas
1. draudzes Sabatskolas nodaļas
organizētais seminārs “Ģimene
dažādos dzīves posmos”. Runās
L. Neikure un A. Pešelis. Aicināti
visi interesenti!

6. maijā no 10.00 līdz 14.00
Rīgā, Baznīcas ielā 12a notiks
Personīgās izaugsmes seminārs
ar Lidiju Neikurī. Aicināts ikviens
interesents!

No **26. līdz 28. septembrim**
Rīgā notiks sludinātāja Pāvela
Goijas seminārs.

SLUDINĀJUMS:

Izīrē divdzīvokli Vecmīlgrāvī
kārtīgiem cilvēkiem. 5. stāvs.
Informācija pa tālr. **29151512**
(Jana).

SVEICINIET CITS CITU!

Ainārs Gailis –
ordinēts mācītājs,
kalpo Siguldas, Ogres
un Salaspils draudzē.

Kad gāju skolā, mūs mācīja izrādīt cieņu vecākiem cilvēkiem. Kad klasē ienāca skolotāja, vajadzēja piecelties un sasveicināties. Ja laukos pretī nāca pieaugušais, vienalga – pazīstams vai svešs, vajadzēja sveicināties. Laukos sveicināja ikvienu satikto cilvēku. Tas skaitījās pieklājīgi. Arī mājās mācīja, ka sasveicināties ir pieklājīgi. Vecāki mācīja ar vārdiem un piemēru, atgādinot tekstu no Bībeles: “Un, kā jūs gribat, lai ļaudis jums dara, tāpat darait viņiem.” (Lūk. 6:31) Te nav sacīts, ka es nedrīkstu darīt citiem to, ko nevēlos, lai tie man darītu, bet gan – ka man ir jāiet sabiedrībā, lai palīdzētu citiem cilvēkiem un būtu laipns pret viņiem gluži tāpat, kā es vēlos, lai tie palīdz man un izturas laipni pret mani.

Vai mums patīk, ja mūs sveicina un uzrunā laipni, ar cieņu? Tad sveicināsim, runāsim laipni un izturēsimies ar cieņu! Tā mani mācīja vecāki. Vai šodien ir kas mainījies? Vai satiekoties mums vajadzētu sveicināties? Vai tas ir pieklājīgi?

Lasīju par kādu pirmsskolas izglītības iestādi mazā ciematā, kur skolotājas pastaigu laikā pat vismazākās grupiņas bērniem, kuri vēl tā īsti pat runāt nemāk, māca pateikt “Labdien!”, satiekot pieaugušo, bet bērnudārza vecāko grupiņu bērni jau bez īpašas mudināšanas visus sveicina.

Sasveicināšanās ir bijusi cilvēku uzvedības sastāvdaļa visos laikos un visās kultūrās. Dažādos laikos un sabiedrībās mainās vien sasveicināšanās veids. Profesore Janīna Kursīte-Pakule raksta: “Sasveicināšanās ir ļoti sena rituāla

daļa. Kā to darīja, pēc tā varēja spriest par ciemiņa vai satiktā cilvēka nolūkiem. Sasveicināšanās rituālā svarīgs bija gan rokasspiediens, gan pasacītie vārdi. Viena sveicināšanās rituāla daļa ir žestu valoda. Ir svarīgi cik cieši paspiež roku – glēvi, noteikti, kā spēlēs saņem. Pēc rokasspiediena pateica, vai ar cilvēku turpmāk var ielaisties kādās darīšanās. Žestu valodas papildinājums sveicinoties ir apskāviens, galvas palocīšana, rokas pavicināšana. Senatnē lielākais aizvainojums bija sasveicināšanās ar kreiso roku. Kreisās rokas devums nozīmēja atraidījumu vai nicinājumu. Sveicienam pasniegtu roku atraidīja, ja cilvēki strīdējās. Svarīgs bija attālums starp cilvēkiem, kas sveicinās: ar svešiem attālu, ar tuvākiem – tuvāk, ar pavisam tuviem – izjutot viens otra ķermeņa pieskārienu apskāvienā.”

Dažādās valstīs ir dažādas sasveicināšanās tradīcijas. Filipīnieši izpilda skaistu žestu, lai izrādītu cieņu vecākiem cilvēkiem; šis žests tiek dēvēts “mano” – viņi saņem vecākā cilvēka roku un ar izsmalcinātu kustību piespiež pie savas pieres. Indijā cilvēki sasveicinās ar vārdu “Namaste”, vienlaikus saliekot kopā plaukstas virs krūtīm un norādot ar pirkstiem uz augšu. Japāņi viens ar otru sasveicinās paklanoties; atkarībā no situācijas šī žesta ilgums un leņķa poza var mainīties. Francijā, cilvēkiem satiekoties, ir pierasts skūpstīt vienam otru uz abiem vaigiem.

Sastopoties ar citu kultūru pārstāvjiem, mums jābūt uzmanīgiem, lai saprastu, kādi

sasveicināšanās žesti tiem ir pieņemami, pretējā gadījumā var rasties problēmas. Tiekoties pirmo reizi, cilvēkiem izveidojas viedoklis vienam par otru jau dažu sekunžu laikā, tāpēc veidam, kā mēs sasveicināties, ir svarīga loma pirmā iespaida radīšanā. Kādi ir mūsu žesti, valoda, vārdi un skatiens? Sasveicinoties svarīgs ir arī teksts, ko viens otram sakām. Latvijā sakām: “Labrīt!”, “Labdien!” un “Labvakar!” Tā ir pieklājības forma. Tas nozīmē, ka vēlam otram “labu”.

Vai sasveicināšanās ir kultūras, audzināšanas, pieklājības jautājums? Vai sasveicināšanās varbūt arī teoloģisks jautājums? Ko par sveicināšanos saka Bībele? Sveicināt kādu nozīmēja apjautāties par viņa garīgo stāvokli vai veselību. Satiekot brāļus, Jāzeps sveicinot jautāja: “Kā jums klājas, un kā klājas jūsu sirmajam tēvam, par kuru jūs stāstījāt? Vai viņš vēl ir dzīvs?” (1. Moz. 43:27) Satiekoties parasti sveicināja ar laba vēlējumu, un viens no vārdiem, ko lietoja, bija “Shalom”, kuru parasti tulko kā ‘miers’. Tomēr vārdam “Shalom” ir dziļāka nozīme, kas ietver labklājību, pabeigtību, pilnību, pilnīgumu, kas attiecas uz personas garīgo un fizisko veselību. “Tad vecais vīrs sacīja: “Miers lai ir ar tevi!...” (Soģu 19:20); “Un tā Kunga eņģelis viņam parādījās un sacīja: “Tas Kungs ir ar tevi, tu stiprais, varenais vīrs!” (Soģu 6:12); “Lai Dievs tev parāda žēlastību, mans dēls!” (1. Moz. 43:29); “Un lūk, Boāss nāca no Betlēmes un sacīja plāvējiem: “Tas Kungs lai ir ar jums!” Un tie atbildēja: “Tas Kungs lai tevi svētī!”” (Rutes 2:4)

Sveicienus pavadīja klanīšanās. “Tos ieraudzījis, viņš steidzās tiem pretim no telts durvīm, noliecās līdz zemei un teica: “Mans Kungs, ja es esmu atradis žēlastību tavās acīs, tad, lūdzams, neej savam kalpam garām.” (1.Moz. 18:3); “... un Lats, tos ieraudzījis, cēlās viņu priekšā un klanījās ar savu vaigu līdz zemei.” (1.Moz. 19:1)

Sveicienus pavadīja arī apskāvienī un skūpstī. Ar skūpstu sveica tēvu, māti. “Un viņš atstāja savus liellopus, aizgāja Elijam līdzī un sacīja: “Lūdzu, es gribu noskūpstīt savu tēvu un savu māti un tad sekot tev.” (1. Ķēn.19:20) Ķēniņš Dāvids skūpstīja savu dēlu Absalomu. “...Kad viņš pie ķēniņa ienāca, tad viņš noietās uz sava vaiga pie zemes ķēniņa priekšā, to godinādams, un ķēniņš skūpstīja Absalomu.” (2. Sam. 14:33) Ēzavs skūpstīja savu brāli Jēkabu. “Bet Ēzavs steidzās tam pretim un to apkampa, krita tam ap kalu un to skūpstīja, un tie raudāja.” (1. Moz. 33:4) Jēkabs satiekoties skūpstīja radniekus. “Un notika, kad Jēkabs ieraudzīja savas mātes brāļa Lābana meitu Rāheli nākam,... un Jēkabs skūpstīja Rāheli un, savu balsi pacēlis, raudāja. Un Jēkabs izstāstīja Rāhelei, ka viņš ir tās tēva radnieks... Un, kad Lābans dzirdēja vēsti par savas māšas dēlu Jēkabu, tad viņš tam skrēja pretī, apkampa to un skūpstīja viņu, un ieveda to savā namā.” (1. Moz. 29:10–13) Mozus sveicina savu sievastēvu. “Un Mozus izgāja savam sievastēvam pretim un noliecās viņa priekšā, un noskūpstīja to, un viņi jautāja viens otram, kā tiem klājas, un tad iegāja teltī.” (2. Moz. 18:7) Dāvids skūpstīja savu draugu Jonatānu. “..Tad

viņi viens otru skūpstīja, un abi divi raudāja, bet Dāvids it sevišķi stipri. Tad Jonatāns sacīja Dāvidam: “Ej ar mieru!...” (1. Sam. 20:41,42)

Skūpstījās arī atvadoties. Naomija atvadoties skūpstīja savas vedeklas. “Ceļā Naomija sacīja abām savām vedeklām: “Ejiet, griezieties atpakaļ katra savas mātes mājā, un tas Kungs lai parāda jums mīlestību... Tas Kungs lai dod jums atrast mieru katrai sava vīra namā!” Tad viņa tās skūpstīja, bet tās sāka skaļā balsī raudāt.” (Rutes 1:8,9)

Tā kā sveicināšanās bija diezgan gara procedūra un varēja paņemt daudz laika, tad izņēmuma kārtā, atsevišķās reizēs, kad bija ļoti jāsteidzas, varēja nesveicināties. Pie pravieša Elīsas atnāca satriekta sieviete, kura paziņoja, ka viņas dēls ir miris. Dzirdējis par viņas zaudējumu, pravietis sūtīja savu kalpu ar noteiktu uzdevumu. “Tad viņš pavēlēja Gehazim: “Apjot savus gurnus un ņem manu zizli savā rokā, un dodies ceļā! Ja tu kādu sastopi, tad nesveicini to, un ja kāds tevi sveicinās, tad neatbildi tam, un noliec manu zizli uz zēna sejas!” (2.Ķēn. 4:29)

Ko par sveicināšanos lasām Jaunajā Derībā? Vai ir kas mainījies?

“Un, pieaicinājis Savus divpadsmit mācekļus, Viņš tiem deva varu pār nešķīstiem gariem, tos izdzīt un dziedināt visas sērgas un slimības. Šos divpadsmit Jēzus izsūtīja, tiem pavēlēja un sacīja: “Nenoeita uz pagānu ceļu un neeita samariešu pilsētā. Bet eita labāk pie Israēla cilts pazudušām avīm. Bet ejot sludiniet un sakait: “Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi.” Un kurā pilsētā vai

miestā jūs ieiesit, uzmeklējiet, kas tur vērts, un tur palieciet, tiekāms jūs no turienes aiziesit. Un namā ieiedami, sveicinait to. Un, ja tas nams ir vērts, tad jūsu miers lai nāk par to, bet, ja tas nav vērts, tad lai jūsu miers atkal pie jums atgriežas.” (Mat. 10:1,5-7, 11-13); “Pēc tam Tas Kungs nozīmēja vēl septiņdesmit citus un izsūtīja tos pa divi Savā priekšā uz ikkatru pilsētu un vietu, kurp Viņš gribēja iet. [...] “Un, ja jūs ieejat kādā namā, tad sakait vispirms: “Miers šim namam!”” (Lūk. 10:1,5) Izsūtot kalpošanā mācekļus, Jēzus dod tiem instrukciju – ieejot namā, vispirms sveiciniet to.

“Sveicinait cits citu ar svēto skūpstu.” (Rom. 16:16); “Sveicinaities savā starpā ar svēto skūpstu.” (1. Kor. 16:20); “Sveicinait visus brāļus ar svēto skūpstu!” (1.Tes. 5:26); “Sveiciniet cits citu ar mīlestības skūpstu! Miers jums visiem, kas esat Kristū!” (1.Pēt. 5:14)

Kā mums reaģēt uz apustuļu Pāvila un Pētera aicinājumiem? Ko mums darīt? Paklausīt vai ignorēt? Mēs ar savu atturīgo ziemeļniecisko mentalitāti varam pamāt ar galvu, varam paspiest roku, bet apskaut vai skūpstīt, tas jau ir par daudz prasīts. Un vai šodien, 21. gadsimtā, tas vispār ir vajadzīgs? Kāds cilvēks sacīja: “Apskāvienī, skūpstīšanās, šī sveicināšanās forma nākusi no Aizokeāna.” Taču, lasot Bībeli, redzam, ka šī sveicināšanās forma nākusi no Dieva tautas kultūras.

Vispirms mums vajadzētu sākt ar mazumiņu – ieraugot kādu pazīstamu draudzes brāli vai māsu, negriezt galvu uz otru pusi vai neizlikties, ka viņu neredzam, bet uzsmaidīt un pasveicināt. Jo patiesībā nav tas nekas neparasts.

“Un, kad jūs sveicināt tikai savus brāļus, ko sevišķu jūs darāt? Vai muitnieki nedara tāpat?” (Mat. 5:47) Sasveicināties – tas taču ir tik elementāri. Vienkārši ievērot otru cilvēku un pasveicināt. Tas nav nekas sevišķs. Sasveicināšanās ir mirklis, no kura izriet, kādu attiecību modeli ar citiem veidosim. Tas ir laipns žests, kas patiesībā neko nemaksā. Nu, labi, varbūt kādam tas maksā nepieciešamību iziet no savas komforta zonas, nekoncentrēties tikai uz sevi vai savu telefonu, bet ievērot arī citus un viņu vajadzības. Varam sacīt: “Man šodien nav labs

“BĪBELĒ SASVEICINOTIES LIETOTS Vārds “SHALOM” - ‘MIERS’. ŠĪ Vārda dziļākā nozīme ietver labklājību, pabeigtību, pilnību, pilnīgumu, kas attiecas uz personas garīgo un fizisko veselību.

noskaņojums un es nevienu nevēlos redzēt, kur nu vēl sveicināt! Gribu sveicinu, negribu nesveicinu.” It kā jau tā būtu, ja vien mēs nedzīvotu sabiedrībā un mums nebūtu jārēķinās ar apkārtējiem sabiedrības un draudzes locekļiem un ja vien Dieva Vārds neteiktu ko citu.

Kad Jēzus atradās farizeja Sīmaņa namā, pieklājība prasīja, lai saimnieks sasveicinoties viesi noskūpstītu.

Sīmanis nebija labvēlīgi noskaņots, nebija tik laipns un pieklājīgs. ”Un, pagriezies pie sievas, viņš sacīja Sīmanim: ”Vai tu redzi šo sievu? Es nācu tavā namā, tu man ūdeni neesi devis manām kājām, bet šī savām asarām manas kājas slacījusi un ar savas galvas matiem nožāvējusi. Tu mani neesi skūpstījis...” (Lūk. 7:44,45) ”Sīmaņa vēsums un nevērība pret Pestītāju rādīja, cik maz viņš vērtēja saņemto žēlastību. Kristus uzskaitīja izdevības, kur Sīmanis varēja parādīt savu mīlestību pret Kungu. [...] Nepārprotami, taču smalkjūtīgi Viņš mācekļiem apliecināja, ka jūtas apbēdināts, ja Viņa bērni neizsaka Viņam pateicību vārdos un mīlestības darbos.” (”Laikmetu ilgas”, 460. lpp.)

Sasveicināšanās nav tikai vārdi, bet ārējā izpausme tam, kas notiek mūsu sirdī. Aplūkojot Jaunās Derības tekstus, kuri aicina sveicināt ar svēto skūpstu, grūti iedomāties, ka draudzēs, kurām tika adresētas vēstules, nebūtu tāda ieraduma vai tradīcijas un ka apustuļi – Pāvils un Pēteris – centās ieviest ko pilnīgi jaunu. Mēs zinām, ka Efezas draudzē bija tāds ieradums. ”Bet visi gauži raudāja, metās Pāvilam ap kaklu un to skūpstīja.”(Ap.d. 20:37)

Vai apustuļi runā vairāk par formu vai saturu? Uz ko vairāk likts akcents? Galvenais aicinājums ir: sveiciniet cits citu! Sveicināt vajadzētu ar patiesu ieinteresētību un gatavību palīdzēt, ja tas ir vajadzīgs.

“ESIET UZMANĪGI SASVEICINOTIES! ESIET LABVĒLĪGI UN LĪDZJŪTĪGI! PRIECĀJIETIES AR PRIECĪGAJIEM, RAUDIET AR RAUDOŠIEM!

”Jūsu mīlestība lai ir neliekuļota. Nīstiet to, kas ļauns, pieķerieties tam, kas labs. Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā. Palīdziet svētajiem viņu vajadzībās, centieties parādīt viesmīlību! Svētījiet tos, kas jūs vajā, svētījiet un nenolādiet! Priecājaties ar priecīgajiem, raudiet ar tiem, kas raud. Turiet vienādu prātu cits pret citu, neesiet iedomīgi, bet sniedziet roku zemajiem! Neliecieties paši gudri esam. Neatmaksājiet nevienam ļaunu ar ļaunu, domājiet par to, ka varat labu darīt visiem cilvēkiem. Ja iespējams, no savas puses turiet mieru ar visiem cilvēkiem.” (Rom. 12:8-18)

Esiet uzmanīgi sasveicinoties! Esiet labvēlīgi un līdzjūtīgi! Priecājieties ar priecīgajiem, raudiet ar raudošiem! Ja cilvēki ciena viens otru, tad sveicinās. Sveicināšanās ir viens no komunikācijas veidiem, savas attieksmes nodošana otram. Dievam nav vienalga, kāda ir šī attieksme. Ja cilvēks paiet garām un nesveicinās, tad viņam ir kāda iekšēja neatrisināta problēma.

Gan Pāvils, gan Pēteris nevēlējās izcelt ārējo sveicināšanās formu, jo ārējā forma var būt dažāda. Diemžēl mēdz būt liekulīga sasveicināšanās. ”...Viens no tiem divpadsmitiem, Jūda vārdā, gāja viņu priekšgalā un

tuvojās Jēzum, lai viņu skūpstītu. Bet Jēzus viņam sacīja: ”Jūda, vai tu skūpstīdams nododi Cilvēka Dēlu?” (Lūk. 22:47,48)

Pēc Savas augšāmcelšanās Jēzus parādījās mācekļiem, kuri bija sapulcējušies aiz slēgtām durvīm. Tie bija nobijušies, apjukuši, satraukti nezinā par nākotni. Un pirmais vārds, ko Jēzus tiem saka, ir ”Shalom!”. Jēzus tos sveicina un uzrunā ar svētību vārdiem: ”Miers ar jums!” Jēzus nepārmet mācekļiem, ka tie Ģetzemanē atstāja Viņu un aizbēga, bet iedrošina. ”Šinī pašā pirmajā nedēļas dienā, vakarā, kad mācekļi, bīdamies no jūdiem, bija sapulcējušies aiz aizslēgtām durvīm, nāca Jēzus, stājās viņu vidū un saka viņiem: ”Miers ar jums!” Un, to sacījis, Viņš tiem rādīja Savas rokas un sānus. Tad mācekļi kļuva liksmi, savu Kungu redzēdami. Tad Jēzus vēlreiz viņiem saka: ”Miers ar jums!” (Jņ. 20:19-21) Tā nebija vienkārša pieklājības frāze. Tā bija Kristus mīlestības izpausme, iedrošinājums. Tieši tas, kas tajā brīdī mācekļiem bija vajadzīgs. Ar vienu reizi nepietika, tādēļ Jēzus to atkārtoja. ”Un pēc astoņām dienām mācekļi atkal bija kopā, un arī Toms pie viņiem. Un durvis bija aizslēgtas. Tad Jēzus nāk un stājas viņu vidū un saka: ”Miers ar jums!” (26)

Jēzus sveiciens iedrošina, iepriecina, dod sirdī mieru un vēlēšanos šo sveicienu līdzdalīt citiem. Svarīgs ir iekšējais sirds stāvoklis, lai varam sveicināties ar neliekuļotu mīlestību. Tur jālūdz Svētā Gara palīdzība, kas izmainītu mūsu sirdi. Mums nav jāstrīdas par formu. Mācīsimies cienīt cits citu, lai varam otram sveicinoties paspiest roku, apskaut un pat noskūpstīt ar svēto skūpstu, ja tas tajā brīdī ir vajadzīgs!

“MIERS AR JUMS!” JĒZUS SVEICIENS IEDROŠINA, IEPRIECINA, DOD SIRDĪ MIERU UN VĒLĒŠANOS ŠO SVEICIENU LĪDZDALĪT CITIEM.

Ko Jēzus sacīja laupītājam pie krusta?

Vai Jēzus apsolīja laupītājam, ka viņa dvēsele izdzīvos pēc nāves?

Stāsts par laupītāju pie krusta atspoguļo Kristus vēlēšanos pakļauties dievišķajam plānam un Viņa spēku glābt. Kamēr pūlis Viņu apsūdzēja nespējā glābt pašam Sevi, Jēzus bija gatavs glābt laupītāju. Tas bija iespējams, jo Jēzus nevēlējās glābt pats Sevi.

Par nožēlu jāsaka, ka šīs Rakstu vietas nereti izmanto tad, kad apgalvo, ka taisnie cilvēki nonāk paradīzē uzreiz pēc nāves.

1. Paradīze. Vieta, kurp dodas Jēzus un laupītājs, tiek nodēvēta par “paradīzi”. Paradīze ir persiešu valodas vārds, kurš apzīmē “ieskaitu dārzu, parku”. 1. Mozus 2:8–10,16 (LXX) grieķu tulkojumā izmanto šo pašu vārdu (*paradeisos*), aprakstot Ēdeni. Šis vārds ir sastopams vēl divas reizes Jaunajā Derībā.

Paradīze ir vieta, kur nonāks augšāmceltie taisnie kopā ar Kristu un Tēvu, un tiem būs pieeja pie dzīvības koka.

1. Kor. 12:2 Pāvils raksta, ka vīzijas laikā ir bijis trešajās debesīs, kuras viņš (4.p.) nodēvē par “paradīzi”, kur Dievs mājā. Atkl. 2:7 vārds “paradīze” apzīmē vietu, kur aug dzīvības koks. Tiem, kas uzvar, būs piekļuve pie šīs vietas un dzīvības koka. Nekur Bībelē nav rakstīts, ka “paradīze” būtu vieta, kur taisnie nonāktu uzreiz pēc nāves. Tā ir vieta, kur nonāks augšāmceltie taisnie kopā ar Kristu un Tēvu, un tiem būs pieeja pie dzīvības koka.

2. Jēzus un paradīze. Saskaņā ar Bībeli Jēzus nenonāca paradīzē uzreiz pēc Savas nāves (Ap.d. 2:31; Mat. 12:40). Jēzus tika apglabāts un palika Savā kapā līdz augšāmcelšanās rītam, kad Viņš parādījās Marijai, kurai sacīja, ka “nav vēl bijis pie Tēva”, bet, ka tagad Viņš “dosies pie Sava Tēva un jūsu Tēva, pie Sava Dieva un jūsu Dieva” (Jņ. 20:17). Ir acīmredzami – Viņš nebūtu apsolījis laupītājam, ka būs kopā ar to paradīzē jau piektdien.

Bez tam Jēzus un laupītājs nenomira vienā laikā. Bībelē rakstīts, ka Jēzus mira piektdien pirms saulrieta (Jņ. 19:33). Kad Jēzus nomira, laupītājs vēl bija dzīvs, un viņa kājas tapa satriektas. Parasti ir nepieciešamas dažas dienas, lai krustā sistais nomirtu.

3. Ko nozīmē “šodien”? Pārsvārā skaidrojums ir saistīts ar komatu – vai tas būtu jāliek pirms “šodien” (“patiesi, Es tev saku, šodien tu būsi...”), vai arī – aiz vārda “šodien” (patiesi, Es tev saku šodien, tu būsi...). Pirmo variantu komentāros visbiežāk lieto tie, kuri tic dvēseles nemirstībai. Ideja ir tāda, ka laupītāja dvēsele uzreiz pēc nāves nonāca pie Kristus paradīzē.

Komati sengrieķu tekstā tika ielikti tikai 15. gadsimtā, Lūka tos nelietoja. Tādēļ viņa rakstītais var tikt saprasts kā: “patiesi, Es tev saku šodien, tu būsi ar Mani paradīzē.” To var apgalvot, ja aplūko, kā līdzīgā veidā citās vietās lietots vārds “šodien”. Vecajā Derībā tas tiek lietots svinīgā apsolījumā: “Kad Es tev šodien pavēlu...” (5. Moz. 30:16); “tad es jums šodien saku, ka jūs noteikti iesit

bojā” (18.p.). Vārds “šodien” ievada svinīgu paziņojumu. Tas saskan ar faktu, ka Jēzus nebija paradīzē uzreiz pēc Savas nāves. Viņš svinīgi bija apsolījis laupītājam, ka tas piedzīvos pestīšanu ar Kristu paradīzē pēc augšāmcelšanās.

Vārdu “šodien” Jēzus lieto, lai norādītu, ka glābšana caur Kristu ir pieejama jau šodien. Jēzus saka laupītājam, ka brīdis pie krusta ir glābšanas brīdis, un viņš piedalīsies paradīzē.

Šī interpretācija ir saskaņā ar vārda “šodien” lietojumu Lūkas evaņģēlijā. Jēzus to lieto, lai norādītu, ka glābšana caur Kristu ir pieejama jau šodien (Lūk. 2:11, 4:21, 5:26, 19:9). Tas ir glābšanas “šodien”. Šajā gadījumā Jēzus saka laupītājam, ka brīdis pie krusta ir glābšanas brīdis, un viņš piedalīsies paradīzē. Teksts neko nesaka par starpstāvokli, bet gan pavēsti par krusta glābjošo spēku.

(Endžels Rodrigess, Adventist World, 2016. gada oktobris, tulkoja Andris Pešelis)

Augsāmcēlušies

AR KRISTU

Ja nu jūs ar Kristu esat augsāmcēlušies, tad tiecieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas. Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām. Jo jūs esat miruši, un jūsu dzīve līdz ar Kristu apslēpta Dievā. Kad nu atspīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atspīdēsiet līdz ar Viņu. (Kolosiešiem 3:1-4)

Kas ir kristieša augsāmcelšanās? Mēs ticam – kad Kristus atgriezīsies, tad piecels taisnos, kas Viņā aizmiguši. Taču vēstulē Kolosas draudzei Pāvils runā par augsāmcelšanos, kas jau ir notikusi – augsāmcelšanos jaunai dzīvei ar Kristu, ko piedzīvojam tad, kad atbildam Dievam: “Jā, Tu esi mans Glābējs, es vēlos piederēt Tev!”

Piedāvājam ielūkoties atgriešanās stāstos, kurus līdzdalījuši brāļi un māsas no dažādām paaudzēm un dažādiem Latvijas reģioniem. Stāsti ir dažādi, bet tos visus vieno augsāmcelšanās piedzīvojuma brīnums.

ERNESTS TRUCIS:

Dievs ir uzlicams

Pirms atklāšu piedzīvoto ar Dievu, gribu pateikt, ko Dievs ir atklājis man laikā, kuru esmu pavadījis ar Viņu. Kāds no lasītājiem varbūt būs jau dzirdējis mani to sakām, bet tā tiešām ir patiesība – vēlos pateikt, ka Dievs IR uzticams!

Droši vien kādam tas būs pārsteigums, bet kādam nebūs nekas jauns, ja teikšu – es un mans dvīnis, mēs neesam tie līdzīgākie dvīņi, es pat teiktu, ka rakstura ziņā mums nav nekā kopīga. Saku to, jo tieši tas ir sākuma punkts manā atgriešanās stāstā.

Pamatskolas gados mani interesēja tikai dators. Mani tā laika draugi varēs to apliecināt. Savu brīvo laiku pārsvarā pavadīju pie datorspēlēm, un, ja man kāds piedāvāja doties ārā pastaigā, atbilde lielākoties bija: “Nē, man jāizdara kāda svarīga lieta.” Tā, protams, nebija tiesa. Ja nebūtu Alberta, es laikam piekalstu pie tā krēsla un savā pamatskolas laikā nekad neizdarītu neko foršu. Protams, katru sestdienu apmeklēju draudzi un aktīvi iesaistījos Ceļa meklētajos, bet tik un tā mana ikdiena nemainījās, līdz kamēr pēc pamatskolas beigšanas aizbraucu mācīties uz Rīgu un sāku palīdzēt dažādos darbos veikalā

“Dabas stacija”. Ja man tolaik būtu bijis pašam jāizvēlas iet strādāt “Dabas stacijā”, brīvprātīgi nebūtu to izvēlēties. Tur Dievs kaut kā lietoja arī Albertu.

Mana garīgā dzīve nemainījās vēl visu turpmāko gadu, turpretim Alberta dzīve ar Dievu auga tikai augumā, un tas mani iespaidoja. Sāku vairāk un vairāk aizdomāties, kas īsti ir Dievs un ko tas galā maina man, līdz pienāca diena, kad uzdevu jautājumu Dievam: “Dievs, kur tu esi?”. Tas bija rīts pēc darbiem pilnas nakts “Dabas stacijā”, un es paliku gulēt uz šaurā divāniņa aukstajā noliktavā. Līdz tam neticēju, ka personīgais laiks ar Dievu no rīta cilvēkam var vispār ko sniegt, tāpēc izlēmu pamēģināt, kā tas ir. Atšķīru Biblii un lasīju, tad izlēmu likt lietā savu ukuleli¹ un nodziedāt dziesmu “Uz mūsu Debesīm”. Dziesmā ir vārdi “Es gaidu šeit, gaidu kluss”, kas tik ļoti atbilda manam tā brīža stāvoklim. Katram iesaku šo dziesmu noklausīties! Dziedot sapratu, ka ne es esmu tas, kurš gaida, bet Dievs; ka ne es esmu tas, kurš cieš, bet gan Dievs cieš, ilgojoties pēc manis. Sapratu, cik ļoti Jēzus cieta pie krusta, lai tikai es varētu dzīvot, un es šo dāvanu nemaz nenovērtēju. Cik sāpīgi bija to apzināties! Es nespēju valdīt asaras,

¹ Ukulele jeb Havaju ģitāra ir strinkšķināmais stīgu instruments, ko spēlē ar pirkstiem un/vai ar mediatoru. (Red.)

un arī nevajadzēja tās valdīt, jo biju tikai es un Dievs. Dārgie draugi, DIEVS IR UZTICAMS! Viņš tiešām ir! Ja vien mēs to spētu aptvert! Kopš tās dienas mana ticība ir augusi augumā, slava Dievam par to!

“ Ne es esmu tas, kurš gaida, bet Dievs; Viņš ilgojas pēc manis.

ALBERTS TRUCIS:

Tā ir tikai Dieva žēlastība!

Mēs abi, kaut arī dvīņi, esam pilnīgi atšķirīgi gan izskatā, gan interesēs. Tā tas ir bijis vienmēr, un pat nedomāju, ka kaut kas mūs varētu tā vienot. Dievs Savā žēlastībā mūs ir audzinājis solīti pa solītim, vedot tuvāk Jēzum.

Pirmais iespaids par Dievu nāca no vecākās māsas, kura pirmā no mūsu ģimenes iesaistījās draudzes aktivitātēs – Ceļa meklētājos. 2008. gadā (kad mums bija 9 gadi) bija mūsu pirmā nometne. Pēc tās visur stāstījām par šo nometni un dziedājām priekpilnās dziesmas. Pēc kāda laika visa ģimene sapratām: “Kāpēc gan mēs sestdienās nevarētu iet uz draudzi?” Tā sākām ar prieku iesaistīties arī citās draudzes aktivitātēs, jo tur iepazīnām jaunus draugus, bija pietiekami interesanti un likās, ka tas ir kaut kas labs.

Visi mūsu ģimenes locekļi drīz pieņēma lēmumu kristīties, izņemot mūs. Mācoties vairāk par Dievu, redzot lielo tā laika jauniešu nodošanos un vērojot kristības, es skaidri sapratu, ka kristīšos tikai tad, kad būšu gatavs atdot visu savu dzīvi Dievam. Tagad pat nesaprotu, kā Dievs Savā žēlastībā tiešām darīja mani tam gatavu. Viens izšķirošs brīdis, kas, domāju, ir visvairāk mainījis manu dzīvi, ir izvēle, kuru piedāvāja Ceļa meklētāju skolotāja, lai es varētu iegūt kādu nozīmīti. Man bija 15 gadi, un es apņēmos katru dienu lasīt Bibeli un pierakstīt pārdomas par izlasīto. Sākumā šķita, ka nekas daudz nemainīsies, varbūt kaut ko vairāk uzzināšu. Bet tagad saprotu, ka ar laiku, neatlaidīgi mēģinot turpināt lasīt mēnesi pēc mēneša, manas ilgas, domas, izturēšanās mainījās. Es arvien aizrautīgāk gribēju iesaistīties draudzes aktivitātēs, un mani pat nevilināja iesaistīšanās kādos sliktos darbos vai nenoizīmīgās ballītēs. Katru rītu vai vakaru, pavadot laiku ar Dievu, es Viņu iepazīnu personīgi un noticēju, ka Viņam ir īpašs plāns manai dzīvei.

“ 2017. gada
sākumā
sapratu, ka
nevaru vairs
gaidīt – gribu
atdot visu sevi
100% Dievam!

Liels ieguvums manai garīgajai izaugsmei bija arī jauniešu mazā grupa Cēsīs, kurā kopā lasījām Elenas Vaitas grāmatu “Laikmetu ilgas”. Dažreiz tur bijām tikai 3 jaunieši (īstenībā gandrīz vienmēr), bet Elenas Vaitas dzīvais apraksts par Jēzus, Svētā Dieva Dēla, nepelnītajām ciešanām un mokpilno nāvi pie krusta mani dziļi aizskāra. Kā Dievs var mani mīlēt tik ļoti, ka ir gatavs manis dēļ tikt apmelots, nodots, sists, necienīts, apspļaudīts un atdot visu manis dēļ? Cik iedrošinoši bija kopā pārrunāt, kā Dievs darbojas mūsu dzīvē, un lūgt, lai mēs to vispār varētu ieraudzīt!

Bija iesācies 2016. gads, kad es teicu Ernestam: “Es laikam gribu sākt nopietni gatavoties kristībām, iedziļinoties dažādās Bībeles tēmās. Tu arī gribi iziet Bībeles stundas?” Tā sākās interesanta ceļš līdz kristībām, kurā Dievs sagādāja ļoti daudz aizraujošu un pārbaudošu piedzīvojumu, lai es tiešām saprastu, ka gribu dzīvot tikai Kristum. Bija kāda valsts olimpiāde sabatā, uz kuru nedevo. Sastapu kādu Bībeles zinātnieku, kurš man pirmo reizi atvēra acis, cik prātam neaptverami ir pravietojumi, cik aizraujoši Bībele tos izskaidro un cik atbildīga vēsts mums, septītās dienas adventistiem, ir uzticēta. Kādā pārgājienā ieraudzīju, cik slikts, grēcīgs un egoistisks esmu, un lūgšanā ar asarām acis piedzīvoju neaprakstamu Dieva piedošanu.

Caur visiem piedzīvojumiem un Bībeles pētīšanu Viņš bija paveicis vislielāko brīnumu. 2017. gada sākumā sapratu, ka nevaru vairs gaidīt – gribu atdot visu sevi 100% Dievam! 8. aprīlī abi ar Ernestu piedzīvojām skaistāko dienu mūžā! Bet tas tiešām bija tikai sākums... Slava Jēzum Kristum!

LUDMILA HABALOVA (78)
RĒZEKNES DRAUDZE:

Dievs uzdāvināja otru jaunību

Kad dzīvojām Gruzijā, Gori, tur bija tikai viena baznīca un tā pati slēgta. Mums neviens nenesa ielūgumus, nenāca ar grāmatām, nekā tāda nebija. Kamēr būvējām savu māju, nomira mans otrais vīrs, māja palika nepabeigta. Tad es sāku domāt: labs, ģimenisks, sirsnīgs cilvēks cēla māju, bet nomira. Kas tālāk? Viņu atcerēsimies tikai mēs ar dēlu, pat piemiņa ar laiku aizmirsīsies. Sāku domāt arī par savu dzīvi. Es neesmu nekas ievērojams: ne dziedātāja, ne dzejniece vai zinātniece. Ko es aiz sevis atstāšu? Kad nomiršu, arī par mani visi aizmirsīs... Kāpēc tad es vispār piedzimu? Kāpēc dzimt, lai nomirtu?

Laikam Dievs dzirdēja manas pārdomas un atveda mani uz Latviju, kur dēls sāka apmeklēt draudzi. Tad arī otrs. Kad dēls stāstīja par Jēzu, glābšanu un baušļiem, es jautāju: "Kur tu to visu ņem?" Viņš atbildēja: "Mammu, lasi Bibli!" Pēc tam mūsu ciematā vadīja evaņģelizācijas semināru, piedāvāja studēt Bibli. Pakāpeniski sāku saprast visu dzīves kopainu.

“Kad nomiršu,
par mani visi
aizmirsīs...
Kāpēc tad
es vispār
piedzimu?
Kāpēc dzimt,
lai nomirtu?”

Pirms pazinu Dievu, ļoti ātri aizsvilos, savu viedokli vienmēr liku pirmajā vietā. Pēc garīgās piedzimšanas mainījās manas domas par līdzcilvēkiem. Es sapratu, ka Jēzus mīl visus. Kad redzu citu kļūdas, atceros, ka pati arī kļūdos. Pirms tam es domāju, ka esmu ļoti pareizs cilvēks un ka no manis var ņemt piemēru. Pēc 10 baušļu izlasīšanas es sapratu, kādai man ir jābūt un cik tālu no ideāla esmu. Ieraudzīju sevi patiesajā, nevis ilūziju gaismā.

Senāk man bija pavisam citādi draugi nekā tagad. Kad iepazinu Dievu, man bija 60 gadi, varētu teikt, ka Dievs man uzdāvināja otro jaunību. Kad mans trešais vīrs teica: "Vai nu Dievs, vai es – izvēlies!" un deva nedēļu pārdomām, jau ceturtdien devu atbildi par labu Dievam. Tagad man ir liela draudzes ģimene, kur daži mani pat sauc par mammu.

Kad iepazinu Dievu, man ļoti gribējās kalpot tāpat kā Jēzum. Šajos gados kalpoju gan kā sabatskolas skolotāja, apmeklējumu draudzkope, sekretāre, mazās grupas vadītāja, labdarības nodaļas vadītāja un sadraudzības mielastu galdu klājēja.

“Dievs atbildēja
uz visām
manām
lūgšanām.”

Kad biju 7 gadus veca, ņēmu mammas pasi un pati gāju uz bibliotēku, man bija ļoti liela interese par grāmatām. Tagad šī interese ir par labākām, saturīgākām grāmatām. Tādām, kas tuvina mani Jēzum.

Dievs atbildēja uz visām manām lūgšanām. Paldies Viņam par to!

INESE PILVERE:

Dievs vienmēr jāliek pirmajā vietā

Neesmu piedzimusi un augusi kristīgā ģimenē, tāpēc varu droši teikt, ka mans ticības ceļš ir bijis Sv. Gara un arī manas kādreizējās darba kolēģes Silgas Mezītes darbs. Dzīvē viss it kā bija sakārtojies – biju trīs bērnu māte, bija gādīgs, atbildīgs vīrs, bija daudz sirsnīgu draugu, bet visu laiku sirdī gruzdēja daudzi “kāpēc?” par dažādām dzīves situācijām. Kad šos “kāpēc?” uzticēju Silgai,

“.....
Dzīvē viss
it kā bija
sakārtojies –
biju trīs
bērnu māte,
bija gādīgs,
atbildīgs vīrs,
bija daudz
sirsnīgu
draugu, bet
visu laiku
sirdī gruzdēja
daudzi
“kāpēc?”
.....

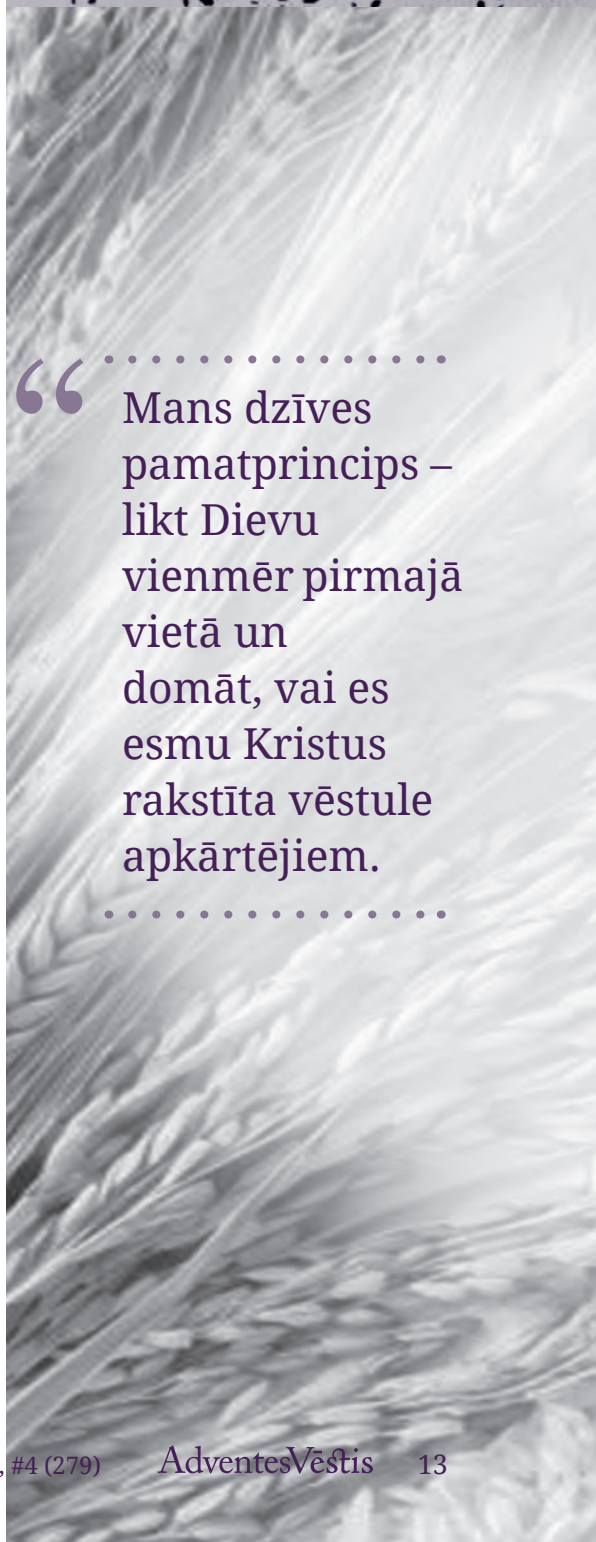
viņa ņēma Biblii un precīzi lasīja man priekšā atbildes uz maniem jautājumiem. Tad sekoja evaņģēlista Deivida Karī seminārs, kas mani gan vairāk interesēja no profesionālā viedokļa, jo tika stāstīts par baznīcām klintīs, piramīdām utt. Labi sapratu, ka semināra virsuzdevums ir piesaistīt cilvēkus draudzei, un savā izvēlē biju noraidoša. Silga turpināja būt gudri neatlaidīga, aicinot mani uz

draudzi atkal un atkal, tāpēc izvēlējos kādas reizītes aiziet kopā ar mazo meitiņu, jo zināju, ka baznīcā jau māca tikai labas lietas, lai nu bērnam bauslīšus iemāca.

Un tad notika man pašai neizprotamais, kad, sev par pārsteigumu, atsaucos aicinājumam kristīties, lai gan biju kristīta 6 mēnešu vecumā luterāņu draudzē, tikai ticību tas man nebija devis. Pēc 3-4 Bībeles stundām Pārslas Zaķes vadībā 1996. gada 24. maijā Rīgas 1. draudzes baseinā tiku kristīta ar pagremdēšanu. Tad arī sākās mans patiesais ticības ceļš. Protams, pirmajā mīlestībā centos dedzīgi vest pie atgriešanās arī savu ģimeni, bet maniem aicinājumiem atsaucās vien mana dvīņumāsa Elita, vēlāk arī draudzene, viņas mamma un mana mamma.

Ticības sākumposmā liels atbalsts bija Silga, jo, kā izrādījās, draudze nebija svēto muzejs, bet slimnīca slimajiem. Nenostiprinātai ticībai tas bija liels pārbaudījums. Manus ticības pamatus stiprināja regulāra sabatskolas apmeklēšana un iesaistīšanās dažādās kalpošanās. Arvien vairāk savā dzīvē sāku gan iepazīt, gan piedzīvot Dievu, jo ar pašas spēkiem vairs nebija iespējams tikt galā ar daudzajiem uzdevumiem. Pilnībā varu piekrist, ka “pārbaudīta ticība ir vērtīgāka par vistīrāko zeltu”, jo ir nācies iet cauri arī kausējamai krāsniņai.

Gadiem ejot, izkristalizējās dzīves pamatprincips – likt Dievu vienmēr pirmajā vietā un domāt, vai es esmu Kristus rakstīta vēstule apkārtējiem. Ir piedzīvots arī nopietns nespēks, redzot, cik dzīvelīgs ir miesas prāts. Bet, kad satvēru un piedzīvoju milzīgo lūgšanu spēku, kas ļauj Sv. Garam darboties, saņemu patiesu prieku un gandarījumu – šis varens un mīlestības pilnais spēks mani veido un pārveido, pamāca un pārmāca, ja citādāk nav iespējams.

“.....
Mans dzīves
pamatprincips –
likst Dievu
vienmēr pirmajā
vietā un
domāt, vai es
esmu Kristus
rakstīta vēstule
apkārtējiem.
.....

ELITA LAPIŅA:

Mana sastapšanās ar Dievu

Dievs mani uzrunāja dzīves viszemākajā punktā, kad biju emocionāli ievainota, fiziski izsīkusi un finansiālā strupceļā. Mana mīlestība un ģimene izveidojās reizē ar Latvijas neatkarības atjaunošanos un arī ekonomiskajām krīzēm, kas sekoja. Abi ar vīru dziedājām korī un piedalījāmies atmodas lielajos un patriotiskajos notikumos kopā ar mūsu mazajiem bērniem. Taču, neskatoties uz nemitīgajiem rehabilitācijas pasākumiem, arvien vairāk iezīmējās dēla veselības problēmas. Kad beidzās bērna kopšanas atvaļinājums, mana darba vieta jau bija likvidēta, un arī nākamajā vietā alga pēc naudas reformas bija 15 lati mēnesī. Sameklēju labāk atalgotu darbu, taču arī šis uzņēmums bankrotēja, un uz laiku paliku bez darba. Spriedze pieauga vēl vairāk, kad, bērniem uzsākot skolas gaitas, vīrs atstāja ģimeni un kopīgās rūpes par to.

Pirmo reizi draudzes dievnamā biju kopā ar mīlmāsiņas Ineses vīru, jo bijām uzaicināti uz viņas kristībām. Ironiski vērojām notiekošo kā sliktu šovu – cilvēkus baltos tērpos, mērcēšanu baseinā un Inesi, kura bija ļoti pārliecināta par līdzdalību tajā visā. Rudenī no māsas saņēmām ielūgumu uz draudzē

notiekošo evaņģelizācijas semināru, ko vadīja ārsts no Amerikas Tomass Neslunds. Aiz cieņas par māsas rūpēm apmeklēju dažas lekcijas, kuru noslēgumā dalībnieki tika aicināti arī uz draudzes dievkalpojumiem. Sāku tos apmeklēt kopā ar bērniem, līdzīgi ņemot arī lielo iepirkumu somu, jo pēc dievkalpojuma bija ērti iegriezties tirgū un sapirkt produktus ģimenei.

Jau no sākuma mana mīlākā dievkalpojuma daļa bija sabatskola Ausmas Zaķes vadītajā grupā, kur uzzināju par lielo cīņu starp Dievu un sātanu, kurš sekmīgi pievilis cilvēku bērnus ar pasaules spožumu un augstprātību. Apjēdzu, ka, neskatoties uz manu pieklājīgo stāvokli sabiedrībā, bez Kristus esmu pazudusi grēciniece. Vēlāk atvērās arī mūžības dimensija, Radītāja spēks un gudrība, pacietība un mīlestība, sabata svētums un prieks. Mācījos

“.....
Sapratu –
neskatoties
uz manu
pieklājīgo
stāvokli
sabiedrībā,
bez Kristus
esmu pazudusi
grēciniece.
.....”

piedošanas dziedinošo iespaidu un došanas prieku, kaut pašai bija vajadzīgs atbalsts.

1997. gada pavasarī kādā dievkalpojumā sajutu spēcīgu vēlmi tikt kristītai, bija pat grūti sagaidīt dievkalpojuma noslēgumu, lai pieteiktos pie draudzes mācītāja Alfrēda Jākobsona. Viņš laipni piekrita un nozīmēja Bībeles stundas katru nedēļu, lai mani sagatavotu kristībām. Bet es taču jau biju gatava un degu nepacietībā – šīs 10 nodarbības man šķita kā mūžība! Beidzot 26. jūnijā arī es tiku kristīta dievnama baseinā, piedzīvojot lielu prieku un drošību Dievā, kurš paliek uzticams, kad es pieviļu, dāvā vēl un vēl kādu iespēju Viņam tuvoties, iepazīt un kalpot, apzinoties arī savu vietu Dieva plānā un Rīgas 1. draudzē, kas ir mana vienīgā draudze nu jau 22 gadus.

MARIJA UN ELIZABETE LAPTEVAS:

Esam atradušas īsto ceļu

Šodien mēs esam kristietes, mēs izvēlējamies Dievu par savas dzīves vadoni. Mums ar dvīņu māsu ir savs stāsts, kā mēs nonācām pie šāda lēmuma. Katram šajā ziņā ir savs stāsts, šie stāsti ir brīnumaini un iedvesmas pilni, tie ir stāsti, kā mēs, Dieva bērni, atgriezāmies uz pareizā ceļa, uz taisnības ceļa.

Jau no agras bērnības mēs abas ar māsu apmeklējām Septītās dienas adventistu draudzi. Mēs augām kristīgā ģimenē un apmeklējām bērnu sabatskolu Jēkabpilī. Atceramies, kā pirmo reizi aizbraucām uz CM nometni, kura togad notika Pācē. Mums ļoti patika, mums tas bija kas jauns un īpašs. Tā, gadiem ejot, sākām braukt uz šīm kristīgajām nometnēm kopā ar mūsu vadītāju Dzintru. Nometnē arvien vairāk iepazīnām Dievu un Viņa bezgalīgo mīlestību.

Jēkabpils draudzē nebija ļoti daudz bērnu, tāpēc nespējām izveidot paši savu klubu un nometnēs piedalījāmies citu klubu sastāvā. Sākumā pāris gadus piederējām pie Talsu kluba, pēc tam mūs pievienoja Ērgļu klubam „Ērgli”, kur esam arī šodien. Nometnēs mums ļoti patika, tur bija ļoti jautri un interesanti.

14 gadu vecumā mēs abas ticības pārliecības dēļ pārgājām dzīvot un

mācīties uz Ērgļiem. Tas bija vēl viens solis tuvāk mūsu grandiozajam lēmumam nodot sirdis Dievam. Abas apmeklējām Ērgļu draudzi, tur bija sava jauniešu grupiņa, kurā mēs pavadījām laiku, lasot un mācoties Dieva Vārdu. Tad, pēc kāda laika, mums piedāvāja apmeklēt kristīgu jauniešu konferenci “Ir laiks”.

Ilgi nedomājot, piekritām, tā bija mūsu pirmā kristīgā konference un vislabākā nedēļas nogale. Bijām ļoti satuvinājušās ar Dievu, konferencē pavadītais laiks lika aizdomāties par daudzām lietām, atvērās acis uz daudzām lietām, tikām iedvesmotas kaut ko mainīt savā dzīvē.

Taču velns strādā, un tobrīd mums aizgāja vecmāmiņa, pēc kāda laika tētis nokļuva slimnīcā. Šķita, ka tūlī viss sabruks, taču mums bija atbalsts. Tieši tobrīd abas aizdomājāmies un pieņēmām lēmumu nodot savu sirdi un dzīvi Dievam. Par šo lēmumu pastāstījām meitenēm no kluba un Judītei, vēlāk arī ģimenei un pārējiem draugiem. Izgājām Bībeles stundu kursu kopā ar mūsu mācītāju Agri Bērziņu. Strauji tuvojās CM nometne.

Nedēļa nometnē paskrēja ļoti ātri, tā bija piepildīta un piedzīvojumu pilna. Pienāca piektdienas vakars, devāmies kristību ūdeņos, kur noslēdzām derību ar Dievu. Šis 20. jūlija vakars mums paliks atmiņā uz visu dzīvi, tā bija diena, kad četras meitenes – divi dvīņu pāri – nodeva sirdi Jēzum. Mēs bijām ļoti laimīgas un Dieva klātbūtnes pilnas.

Pēc kristībām piedzīvojām grūtības un uzbrukumus no tuvo cilvēku puses, bija sāpīgi redzēt, ka

mūsu mīlie neatbalsta šo lēmumu. Tolaik bija daudz asaru un baiļu, galvu pārpildīja visādas domas. Nobijāmies, taču mūsu Debesu Tēvs bija līdzās un nepameta mūs, neļāva noskumt un nolaist rokas. Ar laiku Dieva spēkā tikām pāri visiem pārbaudījumiem, visas nesaprašanās bija pazudušas. Beidzot nebija nekādu pārmetumu un strīdu, Dievs visu nokārtoja. Esam bezgala pateicīgas par to mūsu mīlošajam Kungam! Dzīve ar Dievu ir piepildīta, esam drošās rokās, un mums nav no kā bities, jo mūsu vislabākais Draugs nekad nepametīs un vienmēr uzklausi. Tagad mums atliek tikai stipri turēties pie Viņa rokas, dziedāt slavas dziesmas un pielūgt To Kungu. Esam atradušas īsto glābšanās ceļu, tagad mūsu sejas un sirdis nepārstāj starot no laimes, jo mums ir mīlošs Tēvs debesīs, kurš mūs visus mīl ar bezgalīgu mīlestību.

“Ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums: kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.” (2. Korintiešiem 5:7)

ALDIS ZĒMELE:

Jāsa refleksija par dzīvi

Piedzimu un augu sekulārā ģimenē. Pirmskolas vecumā man patika vakaros pa radio klausīties vakara pasaciņas un dziesmiņu Edgara Zvejas izpildījumā. Šie stāsti bija dažādi, un katrs ietvēra kādu pamācību. Pasakas izskaņā bieži varēja dzirdēt vārdus: “...un viņi dzīvoja laimīgi”. Pārdomājot dzirdēto, manā prātā bieži uzplaiksnīja eksistenciālas dabas jautājumi. Par dzīvi – ka tā it nemaz nelīdzinās pasakai! Vai tiešām dzīves stāstam ir

labas beigas? Laiks ritēja savu gaitu. Manī bija sajūta par Dieva eksistenci. Tā ir tāda savāda pieredze, kuru nevaru aprakstīt vārdos un definēt. Mana vēlēšanās bija gūt dziļāku izpratni par Dievu un pasauli. Man bija vajadzīgs tilts jeb ceļš starp profāno un sakrālo! Bet kur to atrast?

Atskatoties uz notikumiem, redzu, ka Dievs darbojās dažādos veidos, lai aizvestu pie šī tilta. Tie bija cilvēki, kurus tad vēl nepazinu, bet vēlāk sarunās nojautu, ka viņi ir par mani lūguši Dievu. Tā bija sirma māmuļa, kura teica: “Es turpinu lūgt par bērniem, arī tiem, kuriem vairs nav vecāku. Es turpinu šo zelta pavedienu, un, kad manis vairs nebūs, to darīs Jēzus”. Man kaimiņos dzīvoja viņas mazbērni, ar kuriem bērībā kopā rotaļājos. Domāju, ka viņas lūgšanas ir ietvērušas arī mani. Tā bija draudze, kurp devos kādā klusā ziemas vakarā, meklēdams dziļāku pieredzi ar sakrālo. Tie bija Svētie Raksti, kas liecināja par daudzu cilvēku piedzīvoto ar Dievu. Lasot rakstītos vārdus, baudīju katru pavadīto stundu. Vārdi līdzinājās kausiem, kas pildīti ar noteiktu saturu. Tie sniedza atbildes un veda pie tilta, kuru es meklēju. Tēlainā valodā runājot – Jēzus gāja cauri pilsētai un apstājās pie manis, sakot:

“Nekas nav pasaulē vērtīgāks par dārgo dzīvības dāvanu, kas nākusi no Jēzus Kristus!

“... Man šodien jāiegriežas tavā namā” (Lk.19:5b.), lai es dzirdētu šos vārdus: “ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība...” (Jņ.14:6). Tā es ieraudzīju Dieva gudrības un mīlestības dziļumu. Nekas nav pasaulē vērtīgāks par to dārgo dzīvības dāvanu, kas nākusi no Debesu pārpilnības un “iekritusi mums rokās” – Jēzus Kristus! Ir dota brīnišķīga cerība! “Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: “Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.”” (Atkl.21:3-4)

MARIJA NAGLA (71),
KĀRSAVAS DRAUDZE:

Iepazīstot Dievu, iepazīstu arī sevi

Dzīve pirms un pēc kristībām – tās ir divas dažādas dzīves. Daudzas lietas ir krasi mainījušās. Kad iepazīsti Dievu, tad iepazīsti arī sevi. Parasti mēs redzam tikai citus cilvēkus, bet ieskatīties sevī ir īpaša Dieva dāvana. Ārējo mēs redzam labi, iekšējo ieraugām caur lūgšanām. Ja ieskatāmies savos radu rakstos, redzam, kādas rakstura īpašības mantojam. Pirms iepazīnu Dievu, es biju pavisam cits cilvēks. Dažreiz pat neērti to pārdomāt. Dievs man dzīvē ir viss, Viņš mājā manā sirdī. Raugoties uz Jēzu, gribas laboties, kļūt labākai. Varu teikt, ka dzirdu ar citām

ausīm un redzu dzīvi ar citām acīm, izjūtu citus cilvēkus, pārdzīvoju kopā ar viņiem, gribas skriet un palīdzēt.

Esmu bezgala pateicīga, ka dzīvē tā notika – ka Dievs nostājās manā ceļā. Šķiet, ka Viņš teica: “Nu, beidzot apstājies, Marija! Vai nu pa labi, vai – pa kreisi.” Tas bija laiks, kad zaudēju ļoti dārgu cilvēku. Tajā pašā mirklī meklēju atbildes uz eksistenciāliem jautājumiem. Kāda katoļticīga sieviete man iedeva daudz grāmatu, lasīju tās. Katoļu priesteris toreiz pat noturēja misi mājās. Izsūdzēju grēkus, līdz tam nebiju to darījusi.

Tad nonācu pie Annas un Jura Bitēm Alūksnē, kur man uzdāvināja Bībeli.

1999. gadā vēl pēdējo reizi aizgāju Ziemassvētkos uz katoļu draudzi, lai saprastu, vai esmu izvēlējusies pareizo ceļu. Mise bija ļoti skaista. Baznīcā atradās liela glezna, kurā attēlots Jēzus klauzinām ar nūju pie durvīm. Šis attēls mani uzrunāja līdz

sirds dziļumiem: ka Jēzus klauzina pie manas sirds. Sapratu, ka Bībele ir mans pamats, tas ir ceļš, kuru man jāiet. Esmu ļoti laimīga un pateicīga Dievam par priekšrocību Viņu pazīt.

“Bībele ir mans pamats.

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 4. DAĻA

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

Pravietojumu vislabāk var saprast, skatoties atpakaļ. Tas ir tas, ko teica Jēzus: "Redzot visu šo notiekam, jums būs zināt./ To Es uz jums esmu runājis." [Lk. 21:31; Mt. 24:33; Jņ. 15:11]

Kad jūs runājat par Atklāsmes grāmatu, studējat Atklāsmes grāmatu, lielākā daļa cilvēku domā, ka tā ir atklāsmes par zvēru vai zvēra zīmi, vai 666, vai Armagedonu. Tie ir daži no "karstajiem" vārdiem. Visupirms Atklāsmes grāmata ir Jēzus atklāsmes, un visi dažādie tēlojumi Bībelē dod dažādas perspektīvas, tie ir kā īpaša dārgakmeņa šķautnes, kuras atspoguļo dažādas Kristus īpašības kādā noteiktā veidā. Jēzus parādās caur dažādiem vārdiem un tēliem viscaur šai grāmatā. Tā mums palīdz labāk saprast Dievu. Un pravietojums kopumā nav tikai, lai mums atklātu nākotni, pravietojums īstenībā ir paredzēts mūsu izpiršanai. Jo, ja jūs saprotat visas šīs pravietojuma detaļas un to, ko reprezentē visas šīs dažādās vīzijas, bet neesat glābti, ko labu tas jums dod? Pāri visam – pravietojumi ir tāpēc, lai mūs atpirktu.

Varbūt mums vajadzētu atkārtot, kādi ir daži no primārajiem pravietojuma mērķiem. Pravietojums, protams, dod mums pierādījumu, ka eksistē visvarens Dievs. Otrkārt, pravietojums dod pierādījumu, ka Bībele ir uzticama. Viena no pirmajām lietām, ko dara evaņģēlists, uzsākot semināru, viņš apskata pravietojumu, jo nekas tik ļoti nestiprinās tavu ticību Dieva Vārda patiesumam, kā Daniela 2. nodaļa, kāds no šiem pravietojumiem, kurš tika uzrakstīts pirms paredzētais notika, un tad tas tika piepildīts.

Treškārt, pravietojums pierāda, ka dzīvei ir mērķis. Padomājiet par to! Lielākā daļa no mums dzīvo uz tik šaura tagadnes mirkļa kā žiletas asmens, viss pārējais ir vai nu pagātnē, vai nākotnē. Un, kad Dievs un pravietojums saka: "Es varu iet atpakaļ laikā, Es varu iet uz priekšu laikā, Es varu redzēt nākotni tik perfekti, kā jūs redzat tagadni", tas jums pasaka, ka nekas nenotiek nejauši, ka mūsu dzīve nav laimīga sagādīšanās bez mērķa un dizaina un ka visu nenosaka liktenis. Tur ir plāns, un pār visu valda Dievs.

Ceturtkārt, pravietojumi atklāj Radītāja noslēpumus par to, kā mums vajadzētu dzīvot. Pravietojumi ir pamācoši, jo tas, kā Dievs atbildēs nākotnē un ir atbildējis pagātnē, mums kaut ko pasaka par Viņa dabu un to, kā Viņš vēlas, lai mēs dzīvotu.

Atklāsmes grāmatas pravietojumi ir t.s. apokaliptiskie pravietojumi, tie ir pravietojumi, kuri tika doti simbolos un zīmēs, kā Caharijas grāmatā un Ecēhiēla grāmatā, tādi ir daži Amosa grāmatas pravietojumi, un, protams, tos redzam Daniēla un Atklāsmes grāmatā. Kādēļ Dievs dod visas šīs zīmes un simbolus, kāpēc Viņš nerunā skaidri? Viens iemesls ir tāds, ka jums jāizlasa visa pārējā Bībele, lai atslēgtu pravietojumu. Otrkārt, paturiet prātā, ka Jānis bija Romas cietumnieks Patmas salas sāls raktuvēs. Pravietojums saka, ka Roma tiks iznīcināta, Atklāsmes grāmata runā par iznīcināšanu un ļaunumu no Romas, kas tiek saukta par Bābeli. Tāpēc, lai pasargātu šo vēsti, tā ir atklāta caur simboliem. Ja Dievs Atklāsmes grāmatā vienkārši būtu teicis: "Roma ir ļauna impērija, kas tiks iznīcināta", ko Romas

vadītāji domātu par šo grāmatu? Vai viņi nemēģinātu to iznīcināt? Lai saglabātu vēsti, tā tika dota šifrēta, tāpat kā Daniēlam. Viņš 2. nodaļā un 7. nodaļā raksta, ka Babilonija kritīs. Ja viņš būtu vienkārši teicis: "Babilonija kritīs", kamēr Nebukadnēcars gribēja, lai tā būtu mūžīga, manuskripts tiktu iznīcināts. Rakstītais tika šifrēts, lai to pasargātu.

Bībelē jūs atradīsiet daudzus simbolus. Ja jūs izprotat savu Bībeli, jūs izpratisiet lielāko daļu simbolu. Daļu no tiem saprast ir ļoti viegli. Kad es jums saku: "Tur ir pūķis", daudzi no jums zina, ko šis pūķis apzīmē. Atklāsmes 12. nodaļā teikts: "Lielais pūķis, vecā čūska, to sauc par velnu un sātanu", to nevar pārprast. Kad ir teikts: "pašā vidū, goda krēsla priekšā" [Atkl. 7:17] un kad tiek runāts par Jēru, kurš tika nokauts, vai mums ir jāmin, kurš ir šis Jērs? Jēzus ir Dieva Jērs, kas aiznes pasaules grēku. [Jāņa 1:29, KJV tulk.] Ābrahāms sacīja: "Gan Dievs pats izraudzīs sev jēru upurim, mans dēls." [1.Moz. 22:8] Tāpēc mēs caur Bībeles simboliem zinām, ko tas nozīmē.

Tad jūs nonākat Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā, tur ir sieviete, Atklāsmes 17. nodaļā – vēl viena sieviete. Šīs ir svarīgas sievietes, un viņas nekad nerunā un nesaka: "Sveiki, mans vārds ir Sallija, un es simbolizēju to." Jums rodas jautājums: "Ko gan viņas simbolizē?" Kad jūs ejat cauri Bībelei, vairāki simboli parādās atkārtoti citās vietās, citos pravietojumos, tas palīdz jums saprast arī Atklāsmes grāmatā teikto.

(Turpinājums maija numurā.)

SIMBOLI BĪBELES PRAVIETOJUMOS

Lūkas 8:10 Jēzus saka: “Jums ir dots zināt Dieva valstības noslēpumus, bet pārējiem līdzībās, lai tie redzēdami neredz un dzirdēdami nesaprot.”

Daudzi no apokaliptiskajiem pravietojumiem tika atklāti praviešiem laikā, kad viņi bija naidīgā un svešā zemē. Viens no iemesliem, kāpēc Dievs pravietojumus apslēpa simbolos – lai pasargātu vēstis. Šeit sniegti Bībelē sastopamie simboli un to skaidrojums.

DZĪVNIEKI UN TO ĶERMEŅA DAĻAS

Zirgs – stiprums un spēks kaujā
(Ījaba 39:19; Psalmi 147:10;
Sal.pamācības 21:31)

Pūķis (arī spārnota čūska) – sātans
vai viņa aģenti (Jesajas 27:1, 30:6;
Psalmi 74:13, 14; Atklāsmes 12:7-9;
Ecēhiēla 29:3; Jeremijas 51:34)

Zvērs – ķēniņvalsts / valdība /
politiska vara (Daniēla 7:17,23)

Jērs – Jēzus/ upuris (Jāņa 1:29;
1. Korintiešiem 5:7)

Lauva – Jēzus/ varens ķēniņš, piem.,
Babilonija (Atklāsmes 5:4-9;
Jeremijas 50:43, 44; Daniēla 7:4,
17, 23)

Lācis – iznīcinoša vara/ Medopersija
(Sal.pamācības 28:15; 2.Ķēniņu
2:23,24; Daniēla 7:5)

Pantera (leopards) – Grieķija
(Daniēla 7:6)

Čūska – sātans (Atklāsmes 12:9; 20:2)

Vilks – apslēpti ienaidnieki, kuri
medī tumsas laikā (Mateja 7:15)

Balodis (dūja) – Svētais Gars
(Marka 1:10)

Auns – Medopersija (Daniēla 8:20)

Āzis – Grieķija (Daniēla 8:21)

Rags – ķēniņš vai ķēniņvalsts
(Daniēla 7:24, 8:5, 21, 22; Caharijas
2:1, 2; Atklāsmes 17:12)

Spārni – ātrums/ Aizsardzība /
Atbrīvošana (5. Mozus 28:49;
Mateja 23:37)

DAŽĀDAS LIETAS / OBJEKTI

Lukturis/ lampa – Dieva Vārds (Psalmi 119:105)

Elļa – Svētais Gars (Caharijas 4:2-6; Atklāsmes 4:5)

Zobens – Dieva Vārds (Efeziešiem 6:17; Ebrejiem 4:12)

Maize – Dieva Vārds (Jāņa 6:35, 51, 52, 63)

Vīns – asinis/ derība/ mācība (Mateja 26:27-29; Lūkas 5:37)

Medus – priekpilna dzīve (Ecēhiēla 20:6; 5. Mozus 8:8, 9)

Drēbes – raksturs (Jesajas 64:6; 59:6)

Vainags/ kronis – dižens valdnieks vai pārvaldība (Sal. pamācības
16:31; Jesajas 28:5; 62:3)

Gredzens – autoritāte (1.Mozus 41:42-43; Esteres 3:10-11)

Engelis – vēstnesis (Daniēla 8:16; 9:21; Lūkas 1:19, 26; Ebrejiem 1:13-14)

Bābele/ Babilonija – atkrišana/ apjukums/ sacelšanās (1. Mozus 10:8-10;
11:6-9; Atklāsmes 18:2, 3; 17:1-5)

Zīme – pazīme vai zīmogs, kas apstiprina atzišanu vai neatzišanu
(Ecēhiēla 9:14; Romiešiem 4:11; Atklāsmes 13:17; 14:9-11; 7:2,3)

Zīmogs – pazīme vai zīme, kas apstiprina atzišanu vai neatzišanu
(Romiešiem 4:11; Atklāsmes 7:2,3)

Baltas drēbes – uzvara / taisnīgums (Atklāsmes 19:8; 3:5; 7:14)

Trauks – cilvēks (Jeremijas 18:1-6; 2. Korintiešiem 4:6, 7)

Laiks (reizēm šis ebreju vārds tulkots kā “gads”) – 360 dienas
(Daniēla 4:16, 23, 25, 32; 7:25; arī 11:13)

Laiki (reizēm šis ebreju vārds tulkots kā “gadi”) – 720 dienas
(Daniēla 7:25; Atklāsmes 12:6, 14; 13:5)

Diena – burtisks gads (Ecēhiēla 4:6; 4. Mozus 14:34)

Bazūne/ trompete – skaļš brīdinājums par Dieva tuvošanos
(2. Mozus 19:16, 17; Jozuas 6:4-5)

CILVĒKI UN TO ĶERMEŅA DAĻAS

Sieviete (šķīsta) – patiesā draudze (Jeremijas 6:2; 2. Korintiešiem 11:2; Efeziešiem 5:23-27)

Sieviete (nešķīsta) – atkritusi draudze (Ecēhiēla 16:15-58; 23:2-21; Hozejas 2:5; 3:1; Atklāsmes 14:4)

Zaglis – Jēzus atnākšanas pēkšņums (1. Tesalonīkiešiem 5:2-4; 2. Pētera 3:10)

Roka – rīcība/ darbi/ darbības (Sal. mācītājs 9:10; Jesajas 59:6)

Piere – prāts (5. Mozus 6:6-8; Romiešiem 7:25; Ecēhiēla 3:8, 9)

Kājas – tavš gājums/ virziens (1. Mozus 19:2; Psalmi 119:105)

Acis – garīga izpratne (Mateja 13:10-17; 1. Jāņa 2:11)

Netikle – atkritusi draudze vai reliģija (Jesajas 1:21-27; Jeremijas 3:1-3, 6-9)

Galvas – galvenās varas/ valdnieki/ valdības (Atklāsmes 17:3,9,10)

Mēle – valoda/ runa (2. Mozus 4:10)

DARBĪBAS, FIZISKI STĀVOKĻI

Dziedināšana – glābšana (Lūkas 5:23,24)

Lepra/ slimība – grēks (Lūkas 5:23,24)

Bads – slāpes pēc Patiesības (Āmosa 8:11)

KRĀSAS

Balta – šķīstība (Atklāsmes 3:4,5; 7:14; 19:14)

Zila – likums (4. Mozus 15:38,39)

Purpura – valdnieka godība (Marka 15:17; Soģu 8:26)

Sarkana – grēks/ netiklība (Jesajas 1:18; Nahuma 2:4; Atklāsmes 17:1-4)

METĀLI, ELEMENTI UN DABĪGAS LIETAS / PARĀDĪBAS

Zelts – šķīsts raksturs/ vērtīgs un rets (Jesajas 13:12)

Sudrabs – šķīsti vārdi un gudrība (Sal.pamācības 2:4; 3:13, 14; 10:20; 25:11; Psalmi 12:7)

Varš, dzelzs, svins, alva, sudraba piemaisījumi – nešķīsts raksturs (Ecēhiēla 22:20,21)

Ūdens – Svētais Gars/ mūžīgā dzīvība (Jānā 7:38, 39; 4:14; Atklāsmes 22:17; Efeziešiem 5:26)

Ūdeņi – apdzīvota vieta/ cilvēki, tautas (Atklāsmes 17:15)

Uguns – Svētais Gars (Lūkas 3:16)

Koks – krusts; cilvēki/ tautas (5. Mozus 21:22-23; Psalmi 92:12; 37:35)

Sēkla (reizēm šis ebreju vārds tulkots kā “dzimums”) – pēcnācēji/ Jēzus (Romiešiem 9:8; Galatiešiem 3:16)

Augļi – darbi/ rīcība (Galatiešiem 5:22; Mateja 7:15-20)

Vīģes koks – tauta, kurai vajadzētu nest augļus (Lūkas 13:6-9)

Vīna dārzs – draudze, kurai vajadzētu nest augļus (Lūkas 20:9-16)

Tīrums, druva – pasaule (Mateja 13:38; Jāņa 4:35)

Pļaujamais laiks – pasaules gals (Mateja 13:39)

Pļāvēji – eņģeļi (Mateja 13:39)

Ērkšķi/ ērkšķaina zeme – ikdienas rūpes (Marka 4:18,19)

Zvaigznes – eņģeļi/ vēstneši (Atklāsmes 1:16, 20; 12:4, 7-9; Ījaba 38:7)

Jordāna – nāve (Romiešiem 6:4; 5. Mozus 4:22; arī Mateja 3:13)

Kalni – politiska vai reliģiski politiska vara (Jesajas 2:2, 3; Jeremijas 17:3; 31:23; 51:24, 25; Ecēhiēla 17:22, 23; Daniēla 2:35, 44, 45)

Klints/ akmens – Jēzus/ patiesība (1. Korintiešiem 10:4; Jesajas 8:13, 14; Romiešiem 9:33; Mateja 7:24)

Saule – Jēzus/ evaņģēlijs (Psalmi 84:12; Maleahija 3:20; Mateja 17:2; Jāņa 8:12; 9:5)

Vētra/ vēji – strīdi/ satraukums/ “kara vēji” (Jeremijas 25:31-33; 49:36, 37; 4:11-13; Caharijas 7:14)

PAVASARA NOGURUMS

Pēc tumšā ziemas perioda, tuvojoties pavasarim, cilvēki arvien vairāk izjūt nogurumu. To noteikti varētu saistīt ar saules gaismas trūkumu, vitamīnu nepietiekamību, bet BAIBA BĒRZIŅA uzskata, ka to ietekmē arī cilvēka ikdienas paradumi.

Baiba ir veselīga dzīvesveida atbalstītāja un ar savām zināšanām un pieredzi dalās arī ar sabiedrību, organizējot dažādus seminārus, konferences, izstādes un meistarklases. Viņas veselīgā dzīvesveida pamatprincipi ir veselīgs uzturs, kustības, ūdens, saulesgaismas, atturība no visa kaitīgā, svaigs gaiss, atpūta un uzticība Dievam. Jautājot, kas tad ir veselīgs dzīvesveids, **Baiba Bērziņa stāsta:**

– Visbiežāk, manuprāt, cilvēki viens otram vēl labu veselību un laimi. Tās tiešām ir vērtības! Tad gribētos teikt tā, ka veselīgs dzīvesveids ir CEĻŠ uz katra cilvēka iespējami labāko veselību un piepildītu dzīvi. Jau mācoties skolā, man ļoti patika bioloģija, vēlāk studējot – anatomija, cilvēka fizioloģija, veselības aprūpe. Saprātu,

ka cilvēka laime nesastāv tikai no fiziskās veselības. Meklēju tālāk un daudzas atbildes atradu Bībelē. Biju pārsteigta tur atrodot arī daudz praktisku padomu tieši veselībai. Darbs pašvaldības sociālajā dienestā, mammas un mācītāja sievas statuss motivēja iet šajā ceļā tālāk un meklēt kā palīdzēt arī citiem. Izpratne par veselīgu dzīvesveidu atšķiras, arī pieejamā informācija par to ir ļoti dažāda, pat pretrunīga. Katram individuāli ir jāatrod siets, caur kuru sijāt šo informāciju. Mans siets sastāv no diviem galvenajiem komponentiem: vai informācija ir pamatota uz zinātniskajiem pētījumiem un vai tā saskan ar Radītāja ieteikumiem cilvēka veselībai. Veselīgu dzīvesveidu varētu salīdzināt arī ar cilvēka dzīves kvalitātes zīmolu.

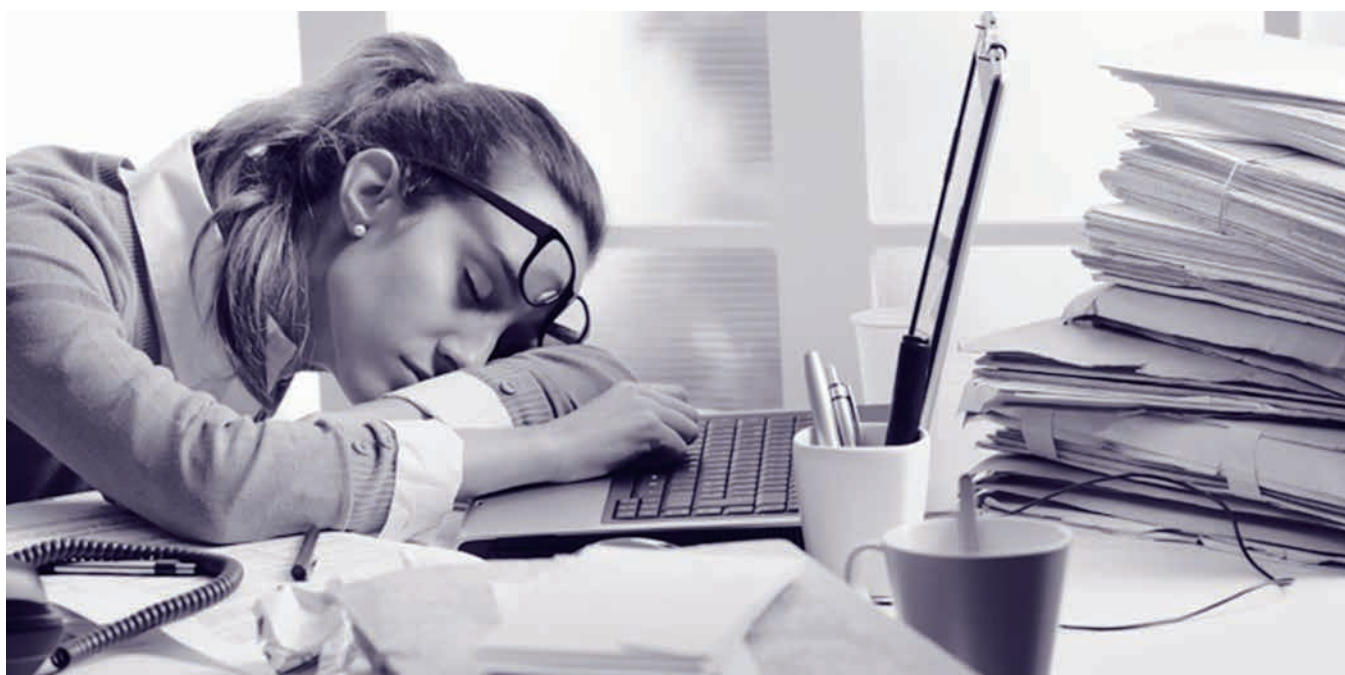
NOGURUMAM IR VAIRĀKI CĒĻI. Ļoti bieži, runājot par veselīgu dzīvesveidu, uzsvars tiek likts tieši uz uzturu, bet kopumā tā ir tikai viena daļa, un, pareizi ēdot, netiek saņemti gaidītie rezultāti.

– Ar pareizu uzturu vien nepietiek. Ir svarīgi ievērot arī citus veselīga dzīvesveida principus. Šobrīd ir daudz cilvēku, kuri sūdzas par nogurumu. Nerunājot par Hroniskā noguruma sindromu, nogurumam ir vairāki cēloņi. Viens no tiem noteikti ir fizisko aktivitāšu trūkums. Ja pēc garīga darba cilvēks jūtas noguris, vispatīkamāk ir ielīgt dīvānā. Bet tas nav ceļš, kā atgūt spēku. Enerģijas ražošanas process notiek šūnās. Galvenie komponenti ir skābeklis, glikozes molekula un mitohondriji.

Nogurumam ir vairāki cēloņi.

Ļoti bieži, runājot par veselīgu dzīvesveidu, uzsvars tiek likts tieši uz uzturu, bet kopumā tā ir tikai viena daļa, un, pareizi ēdot, netiek saņemti gaidītie rezultāti.

Zinātniskie pētījumi atklāj, ka mūsdienu cilvēkiem mitohondriju skaits šūnās ir samazinājies, enerģijas ražošanas procesam trūkst izejvielu. Bet labā ziņa ir tā, ka fizisko aktivitāšu laikā mitohondriju skaits šūnās pieaug – tiek ražota enerģija.

Tāpēc spēku pēc smagas darba dienas vislabāk atgūt, izejot pusstundu garā, aktīvā pastaigā. Savukārt ikdienas aktīva pastaiga palīdzēs izvairīties no aizcietējumiem, kas arī ir viens no noguruma cēloņiem, – uzsver Baiba Bērziņa. – Zarnu trakta darbību sakārto kustības, šķiedrvielām bagāts uzturs un pietiekams ūdens daudzums organismā. Šie trīs komponenti stiprina arī imunitāti.

Mēs zinām, cik svarīgi organismam ir uzņemt pietiekamu daudzumu ūdens, bet ne visi to īstenojam praksē. Kad organisms cieš no dehidrācijas – vielmaiņas, termoregulācijas, asinsrites traucējumi, fiziskā un garīgā darba kapacitātes zudums ir dabisks iznākums. Protams, jāņem vērā

Vērtējot ieteikumus par veselīgu dzīvesveidu, es skatos, vai informācija ir pamatota uz zinātniskajiem pētījumiem un vai tā saskan ar Radītāja ieteikumiem cilvēka veselībai.

arī vispārējais veselības stāvoklis, nieru saslimšanas. Ja cilvēks līdz šim ir lietojis glāzi ūdens dienā, nākamajā dienā nevajadzētu uzņemt visu dienas normu. Ir jāievēro mērenība un viss jādara pakāpeniski. Jebkurā veselīga dzīvesveida jomā jādod organismam laiku pierast pie izmaiņām. Tāpat nevajadzētu pārcensties, piemēram, izdzerot krietni lielāku ūdens daudzumu. Sekas būs izmainīts dabīgo sāļu un minerālu līdzsvars, kuru varam pamanīt kā galvassāpes, nogurumu, paaugstinātu asinsspiedienu. Apmēroties neēst starp ēdienreizēm, nepārēsties (īpaši vakariņās), veltīt pietiekamu laiku miegam, izvairīties no trokšņiem, stresa, mēs varam doties cīņā pret nogurumu.

(Intervija pārpublicēta no laikraksta "Stars", autore Agrita Nusbauma-Kovaļevska. Turpinājums maija numurā.)

Lūkas evaņģēlija 10. nodaļā Kristus piemin patiesu, nelaimīgu notikumu – kāds mums nezināms cilvēks, kas bija devies no Jeruzālemes uz Jēriku, ievainojumu un sasitumu dēļ nespēja piecelties. Palīdzību viņam sniedza samarietis, kura vārds nav minēts. Viņš iežēlojās par nelaimīgo, apkopa tā brūces, uzsēdināja uz sava ēzeliša un nogādāja mājvietā. Aizkustinošs gadījums pirms apmēram 2000 gadiem.

Es nespēju klusēt par 21. gadsimta iejūtīgiem samariešiem mūsu draudzēs. Tādu ir ne tikai viens, bet daudzi; viņu vārdus nevajag noklusēt, tie ir: Daina Klotiņa, Ināra Davidsons, Andris Kokorēvičs, kuri sniedza praktisku palīdzību; tāpat arī Biruta Kalniņa, Guntis Ērgelis, Elēna Rituma, Skaidrīte Āriņa, Renāte Sokolovska, kuri telefoniski iedrošināja, izteica laba vēlējumus, laipnus, uzmundrinošu vārdus, kas bija kā dziedinošs balzams. Kādēļ tika izrādīta šāda iejūtība?

10. februārī kājām devos nepilnus 3km tālā apmeklējumā. Apmēros atgriezties mājās tāpat – kājām, bet pēc apmeklējuma, izejot uz ielas, kāda vilinoša balss man iečukstēja ausī: "Kādēļ tev jāiet kājām? Brauc ar tramvaju, būsi ātrāk mājās." Un es, tikpat viegli kā leva paradīzē, paklausīju šai glaimīgajai balsij. Tieši šajā brīdī no atmiņu krātuves bija pagaisuši 4. Moz. 30:1 teiktie vārdi: "Ja [...] ko apsola, [...] lai nelauž savu vārdu, lai dara visu, kā teicis." Prūšu ielas pieturā iekāpu 7. tramvajā,

.. viņu redzot,
sirds tam iežēlojās

pirmajā vagonā pa pirmajām durvīm. Reģistrēju braukšanas biļeti. Jau gatavojos atsēsties sēdekļi, kas atrodas aiz vadītāja kabīnes, kad negaidot tramvajs strauji nobremzēja un es ar kreiso sānu atsitos pret sēdekļa stūri un nokritu zemē. Kāds laipns džentlmenis mēģināja mani piecelt. Ar lielām sāpēm atsēdos uz nelaimīgā sēdekļa malīņas. Otrs džentlmenis piegāja pie vadītājas kabīnes un informēja viņu par notikušo. Vadītāja iznāca, bet tā vietā, lai palīdzētu man, uzkliedza, lai iesēžos sēdekļi kārtīgi. No sāpēm bija grūti paelpot, tikai izdvesu, ka ātrāk arī nekāpšu, kamēr neatbrauks neatliekamā medicīniskā palīdzība. Prāgas ielā tā jau gaidīja; mani aizveda uz Stradiņa slimnīcu, kur rentgena uzņēmumā tika konstatēts 3 ribu lūzums bez dislokācijas. Visu nakti paliku Uzņemšanas nodaļā, un mājās nonācu vien nākamās dienas priekšpusdienā; tā nepiepildījās glaimīgais solījums: "būsi ātrāk mājās".

Tajā nomoda naktī, atrodoties prom no mājām, domāju par mūsu dārgā, mīlošā Pestītāja neizsakāmām ciešanām, pienaglotajām rokām un kājām, ērkšķu vainaga aso dzeloņu radītajām brūcēm..., par citiem cietējiem, kuriem ir grūtāk nekā man.

Pateicība Janai Siliņai, kura atnesa 7 skaistas rozes kā sveicienu no Rīgas 1. draudzes manā 95 gadu jubilejā un piedāvāja savu "ēzelīti", lai aizvestu uz dievnamu!

Skaidrīte Teremta

SEKOJOT DIEVA *aicinājumam*

Denisam Sņetkovam ir 29 gadi. Pirms 6 gadiem viņš iepazīna Dievu un pievienojās draudzei. Viņa dzīve ir mainījusies, un šobrīd Deniss prieku rod, palīdzot citiem cilvēkiem. Interesanti, ka, būdams jauns cilvēks, pavisam nesen viņš ir strādājis senioru namā „Zilaiskalns”, rūpējoties par veciem cilvēkiem, tā izraisot apbrīnu un iedvesmojot daudzus citus.

Kādu laiku Tu strādāji adventistu senioru namā “Zilaiskalns”. Pastāsti, kā Tu izdari izvēli par labu darbam tur!

Es strādāju pansionātā par aprūpētāju gandrīz gadu. No sākuma tas nebija vienkāršs lēmums, jo man vajadzēja mainīt dzīvesvietu no manas dzimtās pilsētas Daugavpils uz citu Latvijas pusi. Man vajadzēja atstāt vietējo draudzi, kalpošanu tur, ģimeni, kā arī draugus. Pirms pieņemu lēmumu, Dievs bieži runāja uz mani caur Bībeles stāstiem, Elenas Vaitas grāmatām, kā arī svētrunām. Gandrīz visur skanēja viens un tas pats aicinājums – iziet no tās komforta vietas/ zonas, kur esmu tagad, un iet tur, kur vada Dievs. Tobrīd es pat nevarēju iedomāties, ka Dievs mani aizvedīs uz senioru namu.

Kādi bija Tavi pienākumi pansionātā?

Mans galvenais pienākums bija aprūpēt vecos vīriešus. No sākuma

man bija ļoti grūti pārvarēt sevi, jo vajadzēja pildīt arī tādus pienākumus, kuri nav tik patīkami. Dažreiz pat likās, ka tas ir pazemojošs darbs. Bet tā bija liela skola, caur kuru ejot, Dievs veidoja manu raksturu.

Kas Tev visvairāk patika šajā kalpošanas darbā?

Visvairāk man patika veidot attiecības ar pansionāta iemītniekiem un redzēt, kā Svētais Gars viņus maina. Tajā laikā pansionātā bija 20 līdz 22 cilvēki, un lielāka daļa no tiem nebija ticīgi. Ļoti spilgti atceros vienu vīrieti, kurš bija guļošs. Man vajadzēja viņu ne tikai aprūpēt, bet arī barot. Godīgi sakot, viņš vienmēr bija neapmierināts ar visu – ar pansionātu, ar ēdienu, ar cilvēkiem apkārt, kā arī ar manām rūpēm par viņu. Atceros, kā ar Dieva palīdzību un mīlestību, kuru Viņš ielika manā sirdī pret šo vientuļo cilvēku, šis vīrs pēc dažiem mēnešiem ļoti izmanījās. Reiz, kad man vajadzēja uz kādu laiku aizbraukt no pansionāta, kļuva

par liecinieku tam, kā šis „vienmēr rupjais vīrs” sāka raudāt un teica, ka esmu kļuvis viņam kā dēls. Šis gadījums mani ļoti uzrunāja.

Ar kādiem izaicinājumiem Tu sastapies laikā, kad tur strādāji?

Dažreiz bija ļoti grūti kontrolēt savas emocijas un būt pacietīgam,

Gandrīz visur man skanēja viens un tas pats aicinājums – iziet no komforta vietas/ zonas, kur esmu tagad, un iet tur, kur vada Dievs.

jo dažreiz ar veciem cilvēkiem ir grūtāk nekā ar maziem bērniem. Kā arī viens no izaicinājumiem bija, kad cilvēki nebija pateicīgi par kalpošanu un palīdzību, kuru viņiem sniedzu. Emocionāli tas bija ļoti grūti. Bet es atceros vārdus, kurus man pateica pansionāta vadītājs: „Nekad negaidi pateicību no cilvēkiem; ja tu to gaidīsi, pienāks brīdis, kad būsi vīlies šajā kalpošanā”. Šis iedrošinājums ļoti palīdzēja grūtajos brīžos, jo šī kalpošana, pirmkārt, ir Dievam un tikai pēc tam – cilvēkiem.

Pastāsti par spilgtākajiem piedzīvojumiem!

Tieši strādājot pansionātā, Dievs man ļāva saprast, ar ko patiesībā vēlos nodarboties un kādai kalpošanai gribu veltīt savu dzīvi. Lai to paskaidrotu, pastāstīšu piedzīvojumu. Kad kalpoju pansionātā, bieži lūdzu Dievu, lai Kungs man parāda, kādā vēl veidā es varētu kalpotu cilvēkiem. Un Dievs norādīja uz kādu sievieti, kurai bija bijis insults. Pēc insulta viena viņas ķermeņa puse bija daļēji paralizēta, un viņa varēja pateikt tikai dažus vārdus. Dievs pamudināja mani sākt nodarboties ar viņas rehabilitāciju. Neskatoties uz to, ka man nebija ne pieredzes, ne zināšanu, pēc mēneša viņas veselība bija uzlabojusies, vēl pēc mēneša šī sieviete jau varēja pārvietoties pa gaiteni un sāka

atcerēties jaunus vārdus. Tādā veidā Dievs man parādīja – ja Viņš aicina kalpot, Viņš parūpēsies un dos visus nepieciešamos resursus, jo tas ir Viņa darbs. Kungs iedeva man draugus fizioterapeitus, kuri man sniedza padomus un materiālus rehabilitācijai. Caur šo notikumu es sapratu, ka Dievs mani aicina palīdzēt cilvēkiem mazināt viņu ciešanas, nodarbojoties ar veselības kalpošanu.

Nesen Tu pus gadu pavadīji Ukrainā, adventistu Veselības misijas skolā “Mūsu māja”. Ko Tu ieguvu mācību laikā?

Tas bija neaizmirstams piedzīvojums. Es saņēmu ne tikai jaunas zināšanas medicīnā un praktiskas iemaņas, tādas kā hidroterapijas procedūras un masāža, bet arī piedzīvoju lielu garīgo izaugsmi. Nevaru teikt, ka mācības bija ļoti vienkāršas, jo pusi dienas strādāju misijas skolas teritorijā un otru pusi pavadīju lekcijās. Bet tā bija ļoti liela skola mana rakstura veidošanai. Esmu pateicīgs Dievam par šo pieredzi, kā arī veselības misijas skolas vadītājiem un pasniedzējiem.

Ar ko Tu nodarbojies pašlaik un kādi ir Tavi nākotnes sapņi?

Tagad, kad esmu atgriezies Latvijā, nodarbojos ar tehnisko palīgīdzekļu pārdošanu Valmierā.

Dievs man ir parādījis – ja Viņš aicina kalpot, Viņš parūpēsies un dos visus nepieciešamos resursus, jo tas ir Viņa darbs.

Redzu, ka šāds veikals paver lielu misijas lauku, jo caur darbu veikalā iespējams cilvēkiem pastāstīt par Kristu. Ļoti bieži cilvēki, kuri nāk pie mums uz veikalu, ir izmisumā – viņiem nepietiek atbalsta, padoma, viņi nezina, kā aprūpēt savus slimos tuviniekus. Tāpēc šie cilvēki ļoti bieži meklē kādu, kurš ir līdzjūtīgs, gatavs uz klausīt iekšējās sāpes un sniegt atbalstu. Tādēļ pavisam nesen veikalā izvietojām kristīgo literatūru par veselību. Plānojam ar laiku paplašināt grāmatu klāstu arī par garīgo veselību.

Neesmu aizmirsis arī savu iemīļoto vietu – senioru namu. Katru sabatu piedalos dievkalpojumos, kuri notiek pansionāta telpās vietējās draudzes locekļiem un pansionāta iemītniekiem. Runāju tur svētrunas, vadu Bībeles izpēti, nesen sāku vadīt īsas lekcijas par veselību. Tāpat vienmēr esmu gatavs parunāt ar iemītniekiem, paspēlēt ar viņiem kādas galda spēles vai laukā pastaigāties.

Piedzīvojot Dieva vadību pēdējo divu gadu laikā, man ir radies sapnis atvērt Latvijā nelielu rehabilitācijas centru, lai palīdzētu cilvēkiem un viņu ģimenēm. Īpaši man rūp cilvēki, kuriem bijis insults. Tagad ar Dieva palīdzību lēni, bet tomēr eju uz priekšu, lai realizētu sapni, kuru Viņš ielicis manā sirdī.

Gribu jums visiem novēlēt nebaidīties atsaukties Dieva aicinājumam, jo, kad jūs to izdarīsiet, jūs ieraudzīsiet fantastisku Dieva vadību savā dzīvē. Dzīvē nevar būt nekas labāks par Dieva prāta īstenošanu!

pulkstenis,

kas sita 13

Sveiks, dārgais draugs! Šī mēneša stāstu lasot, vislabāk sapulcini visu savu ģimeni, jo tas ir patiesi interesants un aizraujošs! Zirgs, kurš pats zina, kur doties; kapteiņa pamošanās naktī, nezinot iemeslu – kāpēc, un došanās ārā no mājas; prāmis, kurš strādā nakts vidū; bet pāri visam – pulkstenis, kas pēkšņi spēj sist 13?! Kāpēc tik divainas lietas notiek kapteiņa Džārvisa dzīvē? To lasi šajā stāstā! Pēc tā nepalaid garām iespēju uzzināt, kā tavi vienaudži tepat, Latvijā, piedzīvo, ka Dievs uzklausa viņu lūgšanas! Lasi Rebekas un Sanda piedzīvojumus!

Kapteinis Džārvis steidzās cauri tukšajai pilsētai garām lielajam pulkstenim skvēra vidū. Kaut gan tumsā saskatīt pulksteņa priekšpusi nevarēja, viņš bija drošs, ka ir tuvu pusnaktij. Kā atbildot viņa domām, lielais pulkstenis sāka dobi sist stundas. Kapteinis apstājās, lai skatītu līdz. Daļēji viņš darīja to aiz ieraduma, daļēji tāpēc, ka gribēja būt drošs – cik vēls patiesībā ir. Tur stāvot, viņš pamanīja skvēra vienā stūrī stāvam kādu vīru. Arī svešinieks acīmredzot skatīja katru pulksteņa sitienu. Astoņi, deviņi, desmit, vienpadsmit, divpadsmit, trīspadsmit... Trīspadsmit!? Kapteinis Džārvis papurināja galvu. Vēl nekad nebija gadījies dzirdēt pulksteni, kurš būtu pieļāvis šādu kļūdu. Kaut kas nebija kārtībā. Svešinieks pienāca viņam klāt.

„Visai neparasti, es teiktu, vai ne?” viņš jautāja zemā balsī un lūkojās uz kapteini. „Nekad nebiju dzirdējis pulksteni sitam trīspadsmit reižu.” – „Es arī nē,” atbildēja Džārvis. „Un es šajā pilsētā esmu nodzīvojis 30 gadus.”

Kapteinis vērigāk ieskatījās svešnieka sejā. Mēnesnīca izgaismoja sarkanīgu bārdu, garu, palīku degunu un dziļas acis zem biežām uzacīm.

„Kaut ko tai mehānismā vajag noregulēt,” svešais noteica un aizgāja pa mēness apspīdēto ielu.

Dažas nedēļas vēlāk kapteinis Džārvis pamodās daudz agrāk nekā parasti. Kādas minūtes viņš gulēja gultā un skatījās tumšajos griestos, tad piecēlās un saģērbās. Miegs bija prom. Nogājis lejā pa kāpnēm, viņš atvēra mājas durvis un sev par pārsteigumu ieraudzīja durvju priekšā savu zirgu puisī Oliveru, kurš turēja aiz pavadas jāšanai apseglotu kapteiņa zirgu. Arī Oliveri izskatījās pārsteigts. „Man nenāca miegs, ser,” viņš atbildēja kapteiņa neizteiktajam jautājumam. „Un tad pēkšņi radās spēcīga nojauta, ka nepieciešams sagatavot jūsu zirgu. Centos to ignorēt, zinot, ka jūs nekad neejat ārā tik agri, ser, bet sajūta kļuva aizvien spēcīgāka. Visbeidzot piecēlos un sagatavoju jums zirgu.”

Kādu brīdi kapteinis nezināja, kā rīkoties, tad uzkāpa zirga mugurā unāja prom pa ceļu. Viņš palaida iemauktus vaļā, izlēmis ļaut zirgam iet tur, kur tas vēlas. Izskatījās, ka zirgs ir pārliecināts, kurp dodas, kaut arī viņa saimnieks to pat nenojauta. Zirgs devās tieši uz upmalu. Kad viņi sasniedza prāmja piestātni, kapteini gaidīja vēl viens pārsteigums – kaut

arī saule vēl nebija uzlēkusi, prāmja vadītājs jau bija tur un gaidīja, lai pārvestu viņu pāri.

„Kādēļ esat šeit tik agri?” izbrīnā vaicāja kapteinis Džārvis.

„Nezinu, ser,” pārcēlājs atbildēja. „Nez kādēļ šorīt nevarēju pagulēt. Jo ilgāk centos aizmigt, jo noteiktāk jutu, ka jāceļas augšā un jādodas uz piestātni, jo kādam vajadzēs tikt pāri upei.”

Pēc dažām minūtēm pārsteigtais kapteinis jau bija otrā upes malā. Tikmēr tikpat pārsteigtais pārcēlājs devās atpakaļ uz savu darba kabīni krastmalā.

Kapteinis Džārvis ielēca sedlos, atkal ļaujot zirgam doties tur, kur tas vēlas. Zirgs uzsāka mundru riksi. Tikmēr pie apvāršņa parādījās saule un debesis kļuva sārtas.

Kapteinis bija pilnīgi nogrimis domās, apcerot divainos notikumus. Attāpies no domām, viņš pamanīja, ka zirgs ierīkšo mazā pilsētiņā.

„Sveicināti!” Džārvis uzrunāja kādu garāmgājēju puteklainajā ielā. „Vai pilsētā šodien notiek kas neparasts?”

Vīrs apstājās, lai padomātu. „Nekas sevišķs,” viņš teica. „Vienīgi tiesā tiek izskatīta kāda slepkavības lieta.” Un viņš norādīja uz akmens

ēku, kurā atradās tiesa. Kapteinis Džārviss nokāpa no zirga, iegāja ēkā un klusi pa aizmugurējām durvīm ieslīdēja zālē. Prāva acīmredzot bija gandrīz beigusies. Telpas priekšā tiesnesis pievērsās apsūdzētajam: „Vai varat ko teikt savā labā pirms galīgā sprieduma?” Brīdī, kad apsūdzētais vīrs piecēlās, lai uzlūkotu tiesnesi, kapteinis Džārviss aizturēja elpu. Nebija nekādu šaubu – tas bija vīrs ar sarkano bārdi, dziļajām acīm un garo, līko degunu. Kapteinis atpazīna pat zemo balsi, kas nu teica: „Man nav nekā, ko piebilst, ser, vienīgi, ka

esmu nevainīgs vīrs. Ir tikai viens cilvēks pasaulē, kas varētu pierādīt manu nevainību, bet es nezinu ne viņa vārdu, ne arī, kur viņš atrodams. Pirms pāris nedēļām mēs pusnaktī stāvējām Plimutas pilsētā un abi dzirdējām, kā pulkstenis sit 13 reizi. Ja viņš būtu šeit, tad varētu liecināt manā labā, bet tas ir bezcerīgi. Tikai Dievs varētu atbildēt manām lūgšanām un atvest viņu šurp.”

„Esmu šeit! Esmu šeit!” kapteinis Džārviss no telpas aizmugures iesaucās. „Es esmu vīrs, kurš pusnaktī stāvēja pie Plimutas pulksteņa

un dzirdēja to sitam 13 reizes! Viss, ko saka apsūdzētais, ir patiesība. Es atpazīstu viņu kā vīru, kurš tajā laikā, kad tika izdarīta slepkavība, bija ar mani Plimutā. Mēs apspriedām, cik tas ir apbrīnojami, ka pusnaktī pulkstenis sit 13.”

Tiesnesis atzina apsūdzētā vīra nevainību un atbrīvoja viņu. Nu kapteinis Džārviss saprata, kurš tik agri bija piecēlis viņu, zirgu puisi un prāmja vīru. Viņš arī zināja, kurš vadīja viņa zirgu, kā arī – kurš lika pulkstenim sist 13 reizes.

!!! UZDEVUMS TEV:

Dievs ir apsolījis, ka Viņš atbildēs tad, kad mēs Viņu lūgsim. Viņš dzird tavu skaļi izteikto lūgšanu ģimenes lokā vai vienatnē; atceries, ka Dievs dzird pat to lūgšanu, kas izteikta klusi tavās domās! Viņš pazīst tevi un zina, ko tu domā, kad lūdz, pat arī, ja tev pašam varbūt šķiet, ka nemāki lūgt vai ka nepateici Dievam visu. Šajā mēnesī izvēlies kādu dienu, kad jūs ģimenē lūgsiet, lai Dievs parāda, ka šis apsolījums ir paties, ka tas piepildās. Lūdz arī tu un, tīci man, tu piedzīvoši, kā Dievs uzklausa kādu tavu īpašu lūgšanu! Vakarā, kad pārnāc mājās no skolas, pastāsti par savu piedzīvojumu ģimenē, un kopā pateicieties Dievam par atbildēto lūgšanu! Lai izdodas pieredzēt šo īpašo piedzīvojumu!

PIEREDZES STĀSTI:

Manai klasei bija jābrauc uz “Sporto visa klase” sacensībām. Puse no mūsu klases ir sportisti, un diemžēl viņi kļūst neiecietīgi, ja kādam bērnam kas neizdodas. Man ļoti nepatīk, ka viņi dusmojas, tāpēc negribēju braukt uz sacensībām, bet mamma neatlāva nepiedalīties. Tādēļ vakarā, ejot gulēt, lūdzu Dievam, lai mums veiktos sacensībās un mēs iegūtu 1. vietu. Paldies Debesu Tēvam par uzklausītu lūgšanu – mēs patiešām ieguvām 1. vietu un visi bija priecīgi! Tā mana lūgšana tika atbildēta!

/Rebeka,
11 gadi/

Bija kāds laiks, kad saslimu ar klepu. Mamma mani visādi ārstēja, bet veselus divus mēnešus nekas nemainījās – es turpināju klepot! Brīžiem bija tā, ka divas dienas jau jutos labi, likās, ka klepus vairs nav, bet tad atkal pēc divām dienām viss bija atpakaļ pa vecam. Kādu vakaru es Dievam lūdzu, lai Viņš mani izārstē. Nākamajā rītā pamodos, un mamma deva man dzert zivju eļļu, lai es izārstētos. Vakarā klepus bija pazudis! Un biju pilnīgi vesels arī nākamās dienas! Kad mamma man teica: “Redzi, sāki dzert zivju eļļu un klepus beidzās,” es viņai atbildēju: “Mammu, tā nebija nekāda zivju eļļa, bet gan Dievs, jo es vakar vakarā lūdzu, lai Viņš mani izārstē!”

/Sandis,
12 gadi/

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM ĢIMENES SVĒTBĪRĪM:

Kas bija tas, kas pamudināja visus cilvēkus tajā naktī kaut kur doties?

Cik cilvēki bija iesaistīti, lai vecais vīrs varētu tikt atzīts par nevainīgu?

Kāpēc, tavuprāt, Dievs bija gatavs iesaistīt tik daudz cilvēku un mudināt viņus sagatavot zirgu, doties uz prāmja piestātni, pateikt, ka nekas īpašs nenotiek, kā vienīgi tiesas sēde?

Vai Dievs darītu tik daudz, lai palīdzētu tev kādā brīdī, kad tu lūdz pēc palīdzības?

Vai kādam tavā ģimenē ir bijis piedzīvojums, kur Dievs ir īpaši palīdzējis caur citiem cilvēkiem? Ja ir, tad pastāstiet to viens otram!

“Kad jūs Mani tad piesauksit, Es jums atbildēšu, un, kad jūs nāksit un Mani pielūgsit, Es jūs paklausīšu. /Jeremijas 29:12/

Putni Bībelē.

Elija un kraukļi

Krū: Hei, māšuk, nāc paskaties debesis! Re, gājputni atgriežas no siltajām zemēm!

Krā: Beidzot! Veseli trīs lieli putnu kāši! Mamma, tēti, nāciet, paskatieties! Pilnas debesis ar putniem!

Mamma: Tās ir dzērves. Ziemu tās pavadījušas Āfrikā un nu lido atpakaļ uz mājām.

Krā: Cik labi! Vakar mēs ar tēti saskaitījām septiņus gājputnu kāšus ar meža zosīm un pīlēm.

Krū: To, ka putni atlidojuši, es dzirdu katru rītu. Strazdiņi un cīruļi dzied tā, ka viss parks skan. Priecājas par pavasari!

Krā: Galvenais, lai viņiem būtu ko ēst. Kamēr no tās Āfrikas atlido, droši vien visi spēki galā.

Mamma: Jūs jau zināt, DIEVS ir radījis Zemi tā, lai dzīvniekiem un putniņiem netrūktu barības un būtu, kur dzīvot.

Krā: Es to vienmēr atceros! Man patīk tas, ko JĒZUS teica cilvēkiem par mums: "Skatieties uz putniem gaisā: ne tie sēj, ne tie plauj, ne tie sakrāj šķūņos, un jūsu Debesu Tēvs tos baro!"

Krū: Tā ir! Mūs baro Debestēvs un dažreiz arī cilvēki.

Tētis: Bet vai zināt stāstu, kad putni pabaroja cilvēku?

Krā: Tas nu gan nevar būt!

Krū: Tēt, tu varbūt domā vistas? Tās dēj olas, un cilvēki jau sen izdomājuši, ka tās var ēst.

Tētis: Nē, stāsts nav par vistām, bet gan par kraukļiem.

Krū: O, mūsu radiniekiem! Pastāsti, lūdzu!

Tētis: Šo stāstu man izstāstīja vecais vārnu skolas direktors. Tas noticis pirms 900 gadiem.

Krā: Tik senī stāsti parasti ir ļoti interesanti!

Tētis: Reiz, kādā ļoti karstā vasaras dienā vairākas kraukļu ģimenes tupējušas milzīga koka zaros un spriedušas, kad reiz beigsies tas karstums un atkal sāks līt lietus. Tad pēkšņi tie apklusā, jo atskanēja maiga un mierīga balss, kas sacīja: "Klausieties, Mani putni! ES, jūsu Radītājs, gribu jums uzticēt kādu ļoti svarīgu uzdevumu."

Krā: Pats DIEVS runāja ar šiem kraukļiem? Tas ir neticami! Kāds bija uzdevums?

Tētis: DIEVS sacīja: "Pie Kritas upes ir apmeties kāds vīrs vārdā Elija. Viņš ir Man ļoti uzticams draugs. Viņš tur ir viens pats un bez pārtikas. Jums, kraukļi, veselu gadu šis vīrs būs jāapgādā ar maizi un gaļu. Katru dienu divas reizes – no rīta un vakarā – jums jāveic šis uzdevums!" Putni, protams, bija ļoti pagodināti izpildīt šo sava Radītāja pavēli.

Krū: Laimīgie kraukļi! Es arī varētu visvisādus, jebkādus uzdevumus lielos daudzumos veikt, ja tik DIEVS man liktu! Tikai, ko šis vīrs tur darīja viens pats pie upes vientuļā vietā?

Tētis: Elija bija DIEVA praviets. KUNGS bija sūtījis Eliju pie ļaunā ķēniņa Ahaba, kurš pielūdza elku tēlu Baalu (sauļi) un spieda ebreju tautu darīt to pašu. Elija sacīja – ja ķēniņš un viņa tauta neatgriezīsies pie patiesā DIEVA, tad viņa zemi piemeklēs bads, trīs gadus nelīs ne

pilītes lietus. Bet Ahabs neklausīja pravieti Eliju, un tad zemē iestājās sausums un bads. Šajā laikā Elija gadu dzīvoja tuksnesī, kur viņam kraukļi nesa maizi un gaļu, kā DIEVS bija pavēlējis.

Krā: Interesanti, kur kraukļi dabūja ēdienu, ko nest tam vīram?

Krū: Varbūt eņģeļi tiem sagādāja pārtiku?

Tētis: Tik smalki tas kraukļu vēstures grāmatās nav aprakstīts, bet ir pilnīgi skaidrs, ka šis viņu dzīvē bija pats nozīmīgākais notikums. Tā kā DIEVS bija pavēlējis, tā arī notika. Kraukļi rūpējās par Eliju, katru dienu viņu apgādājot ar ēdienu.

Krā: Es tā padomāju – ko gan cilvēki iesāktu bez mums, putniem? Viņiem būtu ļoti garlaicīga dzīve.

Krū: Puse no pavasara laimes taču ir putnu atgriešanās un dziesmām piedziedāti rīti, vai ne?!

Krā: Tā ir! Esmu ļoti priecīga, ka varēju uzzināt šo seno notikumu par DIEVA sadarbošanos ar kraukļiem!

Mamma: Šis notikums, bērni, ir aprakstīts Bībelē.

Krā: Man ir ļoti laba doma! Mēs varētu tūlīt pat šo stāstu izlasīt.

Krū: Tieši to mēs arī darīsim kopā ar mammu un tēti.

Mamma: Mīlie draugi, arī jūs varat izlasīt par DIEVAM uzticīgo vīru Eliju un brīnumaino DIEVA gādību savās Bībelēs 1. Ķēniņu grāmatā, 17. nodaļā.

Krā: Skanīgu un brīnumjauku pavasari jums visiem!

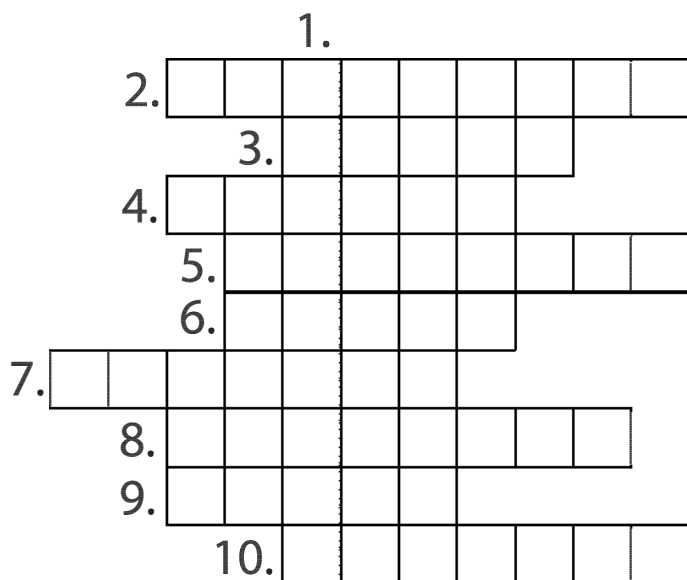
“Balvas par martu

Pateicība visiem, kas iesūtīja darbiņus. Balviņas par martu saņems: **Jēkabs** un **Marija** no Ogres, **Ronalds**, **Elvis**, **Evita**, **Santa**, **Maksis**, **Toms**, **Raitis**, **Renārs**, **Kristers**, **Markuss**, **Jānis**, **Deivids**, **Anete**, **Krists**, **Roberts**, **Enija**, **Sandris**, **Edgars** – visi no Dobeles, **Kirils**, **Aleksella**, **Glorija**, **Amīlija**, **Arina** – visi no Rīgas 4. draudzes, **Sāra**, **Amanda**, **Matiass** – no Valkas, **Līna** no Madonas, **Rasa** un **Jēkabs** no Rēzeknes, **Patricija**, **Keita** un **Estere** no Mazsalacas, **Elīna**, **Marija**, **Dāvis**, **Gabriela**, **Rēzija**, **Jānis**, **Margarita** – visi no Olaines, **Katrina** un **Daniela** no Pļaviņām, **Mareks** un **Marta Milleri** no Jūrmalas.

Piedalies konkursā!

Bērnu lappusītē līdz pat 2019. gada jūlijam būs tēmas par dzīvniekiem. Izdomā mīklas, uzdevumus, uzzīmē zīmējumu par dzīvniekiem Bībelē vai uzraksti savu piedzīvojumu ar kādu dzīvnieku. Zīmējumiem otrā pusē jāpievieno vārds, uzvārds, vecums, dzīvesvieta. Zīmējumi noteikti jāatsūta pa pastu. Rūpīgi izpildītos darbiņus varēsim publicēt mūsu lappusītē, un autori saņems balviņas! Sūti katru mēnesi līdz 20. datumam uz e-pastu maritel@inbox.lv vai pa pastu: Žurnālam „Adventes Vēstis”, Bērnu lappusītei, Baznīcas iela 12a, Rīga LV-1010.

Info mob. 29869979.

Krustvārdu mīkla par putniem Bībelē

1. Mateja evaņģēlijs 10:31
2. 5. Mozus 14:15
3. Lūkas evaņģēlijs 13:34
4. Mateja evaņģēlijs 26:34
5. Psalmi 147:9
6. Salamana augstā dziesma 2:12
7. Jeremijas 50:39
8. Jesajas 34:11
9. 3. Mozus 11:16
10. Jeremijas 8:7

Mīklas par putniem, zivīm, kukaiņiem

Atrodi putnu, zivju, kukaiņu nosaukumus rakstuvietās un savieno ar attiecīgajām mīklām.

1. Maza, maza māsiņa, simtiem rubļu mugurā.
2. Balta istabiņa stāv uz sarkaniem stabiem.
3. Raiba gotiņa, zelta radziņi.
4. Te bij', te nav!
5. Bez rokām, bez stellēm auž tīklus.
6. Saimnieks dzied bez grāmatas.
7. Lec kā zaķis, nav zaķis. Peld kā zivs, nav zivs.
8. Kvēpu kulīte pa lauku staigā.
9. Maza, maza sieviņa iežņaugtu vēderiņu.
10. Otram kož, pats raud.

- _____ Salamana pamācības 6:6
- _____ 2. Mozus 8:2
- _____ Ījaba 12:8
- _____ Mateja 26:74
- _____ 1. Samuela 24:15
- _____ Jeremijas 3:7
- _____ Salamana pamācības 30:26
- _____ Mateja 23:24
- _____ 1. Kēniņa 17:6
- _____ 5. Mozus 1:44

Uzdevumi

Uzdevumus sagatavojusi Keita Šulce no Mazsalacas.

Arina Jakovļeva, Rīgas 4. draudze, 2. Mozus 3:1-2

Sāra Mezīte, Valka. 1. Mozus 1:21

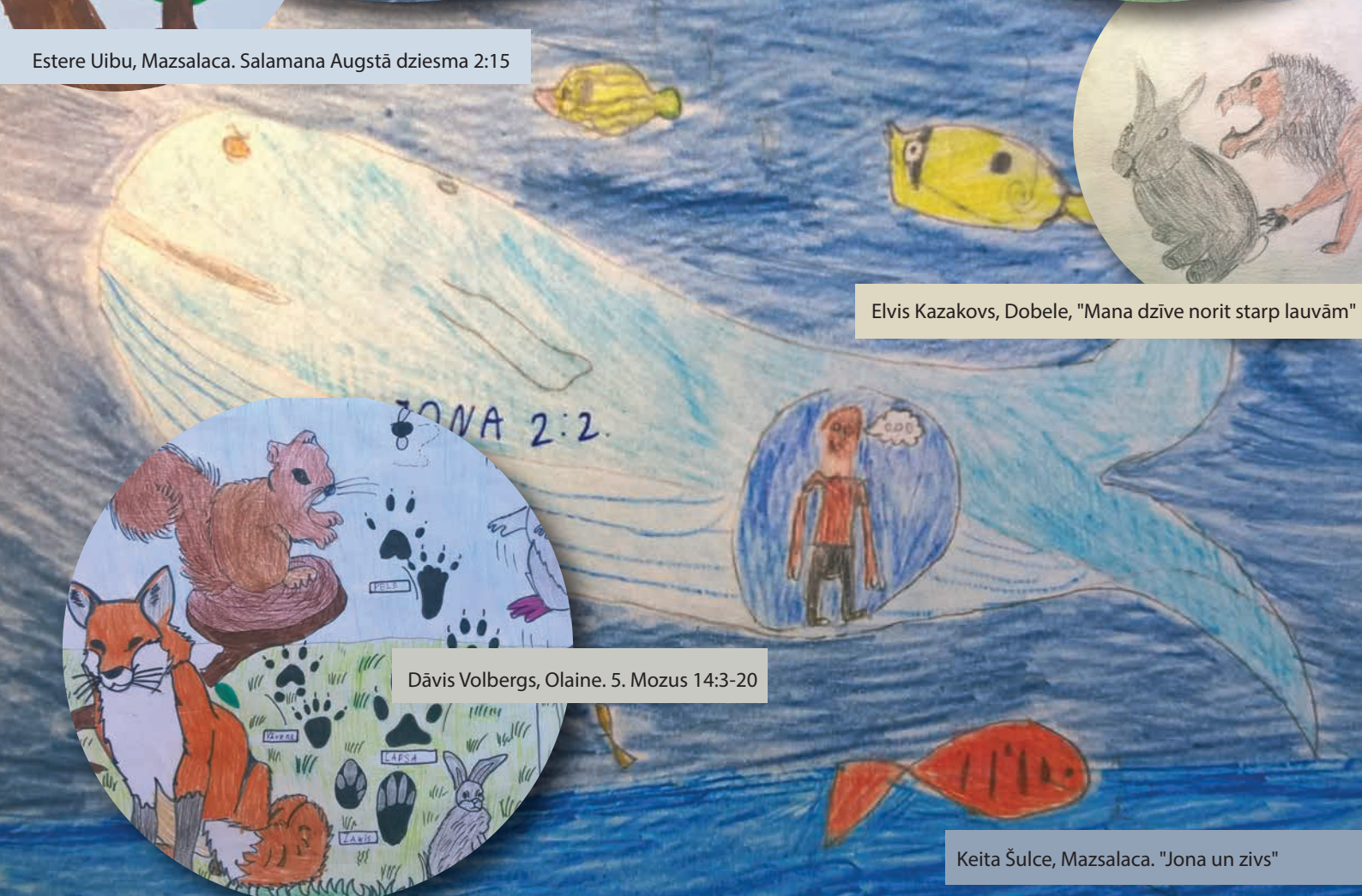
Kirils Šurs, Rīgas 4. draudze "Kraukļi paēdina Eliju"

Santa no Dobeles, "Noa ar sievu un dzīvniekiem dodas uz šķirstu"

Estere Uibu, Mazsalaca. Salamana Augstā dziesma 2:15

Elvis Kazakovs, Dobeles, "Mana dzīve norit starp lauvām"

Dāvis Volbergs, Olaine. 5. Mozus 14:3-20

Keita Šulce, Mazsalaca. "Jona un zivs"

